En röst från hafvet,

af

Ruth Elliot.

Öfversättning.

Stockholm
Svenska Sändebudets förlag.

En röst från hafvet.

Af Ruth Elliott.

Första kapitlet.

Richard Hilliard, egare af många skepp, satt vid middagsbordet i sin praktfullt möblerade matsal. Han var ensam, ty när hans son var borta, såsom äfven nu var fallet, kunde han aldrig tåla sina tjenare omkring sig. Det förargade honom, tyckte han, att ständigt vara föremål för deras spejande blickar, ty han var en ondsint och lättretlig man.

Bredvid honom stod ett mindre bord, öfvertäckt med tidningar, fraktsedlar, bref från assuradörer och skeppsagenter, underrättelser från inländska och utländska hamnar, allt ordnadt med största noggrannhet. Mellan dessa papper och middagsmåltiden var hans uppmärksamhet delad. Det var alltid vanligt, att han vid middagsbordet sysselsatte sig med sina affärer, en sed, hvaröfver han och hans son ofta hade tvistat. Denna gång intog Kristian Hilliard sin middag ute, och hans fader kän-

de sig nu särdeles belåten dermed, ty han hade bref, som fordrade hans omedelbara eftertanke och öfvervägande och som han för ingen del ville låta någon annan se, icke ens sin son Kristian.

Detta var i synnerhet förhållandet med tvenne bref, det ena från kapten Thorpe, rörande skeppet Eglantine, det andra utan namn, men påtagligen skrifvet af någon matros på samma skepp; både stafningssätt och stil förrådde en okunnig hand. Båda dessa bref förorsakade Richard Hilliard bekymmer och bryderi.

Kapten Thorpes bref lydde sålunda: »Ett rykte är i omlopp bland besättningen — från hvem det har sitt upphof vet jag ej — att skeppet Eglantine ej är lämpligt att gå till sjös. Jag har gjort allt hvad jag kunnat för att lugna männen, men jag har ingenting kunnat uträtta. Ville ni vara god och sända mig Grants bref för att läsa för dem, så skulle det öfvertyga dem mer än mina ord förmå.»

En, såsom det synes enkel begäran, som dock var omöjlig att efterkomma.

Richard Hilliard ringde på sina tjenare, befalde otåligt att middagsbordet skulle afdukas och förvarade brefven

på ett doldt ställe, till dess han åter var ensam. Nu öppnade han dem och lade dem framför sig på bordet, läste och begrundade med bekymmer och oro. Det andra brefvet försatte honom i största förlägenhet, harm och vrede. Det lydde så: »Herr Hilliard! Ett af edra skepp, nemligen Eglantine, är nu segelfärdigt, men dess plankor ruttna och lasten tung, så tung, att endast några tum synas öfver vattenytan. Sjömännen veta, att plankorna äro ruttna, och de veta äfven, att skeppet är osäkert, och de vilja icke gå till sjös, med mindre lasten lossas och de ruttna plankorna ersättas med nya. Om ni icke gör det, så lemna de skeppet och göra klagomål hos myndigheterna.»

Det var icke så mycket stafningssättet, som fastmer hotelsen, som förargade skeppsredaren. Han visste, att sjömännen icke kunde göra honom någon skada och derför föraktade han brefvet. Men fastän han föraktade det, kunde han dock icke befria sig från den oro, det förorsakat honom. Om han kunde upptäcka brefskrifvaren, så skulle han nog tysta munnen på honom; och Richard Hilliard var ej en man att gäckas med.

»Lemna skeppet», upprepade han för sig sjelf med ett likgiltigt leende. »Lättare sagdt än gjordt. Fege stackare, du skulle bara försöka! Skeppet skall afsegla med dig om bord. Underkasta dig först som sist det oundvikliga. I alla fall skall jag nog utröna hvem du är, och kanhända skall jag också ha ett ord att säga dig.»

Han lade undan brefvet och framtog åter kapten Thorpes. »Hvilken befälhafvare», utropade han af förargelse. »Han har lyssnat på deras klagomål och disputerat med dem, i stället för att befalla dem hålla mun och sköta sitt arbete. Det är det enda sättet att behandla sådana män. Sända honom Grants bref! Jo vackert!»

Nu samlade han alla sina papper och gick in i sitt enskilda rum, der han förvarade dem i sin pulpet. Derpå framtog han det förut omnämda Grants bref. Det innehöll underrättelse om skeppet Eglantine, som af Grant blifvit undersökt. Ingen mer än Grant och skeppsredaren egde kännedom om detta bref. Det slutade med följande ord: »I sitt närvarande skick är skeppet Eglantine i högsta grad odugligt för en sjöresa. Ja, det är så odugligt,

att det icke kan repareras.» Det var ej underligt, att Richard Hilliard harmades öfver kapten Thorpes ord: »sänd mig Grants bref.»

»Detta skulle öfvertyga dem!» Äfven dessa ord upprepade han och tilllade: »Ni är närmare sanningen än ni tror, kapten Thorpe. Emellertid skall jag nog hjelpa er till rätta.»

Han tog pennan och började skrifva: »Det är både sorgligt och förvånande, att ett sådant rykte kunnat uppkomma bland sjömännen. Om skeppet Eglantine icke är dugligt att göra en sjöresa, hvad betyder då den nyligen gjorda reparationen? Såsom ni vet, har jag betalat en stor summa för skeppets noggranna undersökning, äfven som det har undergått en fullständig reparation. Det är nu i fullkomligt godt skick och således lämpligt för en sjöresa. Grants bref innehöll en förteckning på nödvändiga reparationer, *hvilka alla* blifvit fullgjorda. Säg besättningen detta. Disputera icke med dem. Upprepa endast mina ord i bestämd ton och befall dem att sköta sitt arbete. På detta sätt skall man behandla sådant folk. Jag ändrar icke mina uppgjorda planer och låter ej hindra mig i min verk-

samhet af den uppskrämda och fega besättningens tomma prat. Säg dem, att de äro en hop fega stackare, som borde skämmas och tiga.» Derpå följde några föreskrifter angående lasten och tiden för afsegling, hvarefter brefvet förseglades och afsändes.

Det var en kall mörk afton, då Kristian Hilliard skyndade genom de folktomma gatorna och var stadd på väg till sitt hem.

»Rätt kallt för att vara i november», tyckte han och slog i det samma upp sin rockkrage. »Man frestas att tro, att folket försämras. Forntidens jul skulle icke mer igenkänna sina vanslägtade söner i närvarande tid och hvad sommaren beträffar — — —.» En betecknande skakning afslutade meningen. Då han hastigt vek af vid ett hörn, mötte han en man i vanlig sjömansdrägt.

»Jag ber om ursäkt, är det inte herr Kristian Hilliard?»

»Jo, min vän», var det glada vänliga svaret. Kristian Hilliard var höflig mot rika och fattiga.

»Kan jag få tala med er en minut, gode herre?»

»Vill ni inte vänta till i morgon?»

frågade Kristian, efter som det var så blåsigt och kallt.

»Nej, gode herre, i morgon passar det inte så väl som i afton», var svaret. »Jag skall inte uppehålla er länge i denna köld, men tala med er måste jag.»

»Nå så tala då», genmälte Kristian godmodigt, i det han fogade sig efter mannens enträgenhet.

»Gode herre, ni vet inte mycket om hvad som angår skepp, kan jag förstå; ni har vistats utomlands och ingenting haft att göra med er faders angelägenheter.»

»Icke mycket; men hvad har det att göra med er?»

»Det har mycket att göra med mig och med många andra utom mig.» Kristian Hilliard sökte förgäfves igenkänna hans ansigte, ty det var mörkt.

Då mannen märkte det, drog han sig närmare intill huset, han ville nämligen icke blifva upptäckt.

»Det gör ingenting till saken hvem jag är. Ni skulle icke igenkänna mig, äfven om ni kunde se mig. Jag tror att ni vill höra på hvad jag har att säga, ty jag vet att ni är godsint.»

»Det gläder mig, att någon tänker godt om mig», sade Kristian skrattande.

»Skratta inte, gode herre», sade mannen i en allvarsam ton. »Hvad jag har att tala med er om är ingenting att skratta åt. Om ni hade varit hemma under de senare åren, så hade jag kanhända icke haft någonting att säga. Ni hade utan påminnelse tagit reda på ställningen.»

»Tagit reda på! Hvad menar ni?»

»Hvad jag ämnar säga er nu, herr Hilliard. Måhända vet ni något om skeppet Eglantine?«

«Eglantine? Låt mig se. Jag vill minnas, att det är ett fult gammalt klumpigt skrof, som nära nog kan skrämma folk. Jag vet hvilket ni menar.»

»För några månader sedan skulle det repareras. På sista resan hade det varit utsatt för åtskilliga olyckor, som gjorde det odugligt, och herr Hilliard har under tiden låtit reparera det. Det är nu segelfärdigt och skall gå ut på en ny resa, men dess plankor äro ruttna och lasten för tung.»

»Plankorna äro ruttna, säger ni. Det är icke möjligt. Skeppet har under-

gått reparation och då ha ju de ruttna plankorna blifvit borttagna naturligtvis.»

»Nej, de ha icke blifvit borttagna. Om herr Hilliard icke vet att de äro ruttna, så får han dock snart veta det. Ett bref har blifvit sändt till honom.»

»Hvarför talar ni med mig härom? Ni har att vända er till min far. Jag vet ingenting om hans fartyg.»

»Hvarför jag talar med er, det vill jag säga er. För två år sedan seglade Island Flower ut ur denna hamn och hade en likadan last, som Eglantine har nu. Man började tala om att det var odugligt för en sjöresa och besättningen underrättade herr Hilliard om saken. Han lät undersöka skeppet, och man sade honom att det var i fullkomligt godt skick. Resan företogs, skeppet gick förloradt med alla ombord.»

Det bevisar ingenting. Skepp gå förlorade årligen, ja till och med sådana som äro bättre än Island Flower och Eglantine.»

»Vänta herre, jag har mer att säga. Förlidet år gick Pearly Spreay till sjös med en så tung last, att skeppet endast syntes några tum öfver vattenytan. Kap-

tenen sade herr Hilliard, att det var odugligt, och derför blef han följande morgon afskedad. Kapten Trakewell trädde i hans ställe.»

»Nåväl, hvad blef det af det skeppet?»

»Det gick förloradt, men sjömännen blefvo räddade.»

»Stackars karl, som af berättelsen om dessa förolyckade fartyg blifvit så uppskrämd! Ni kan lita på, att min far ser efter sina skepp, och det så mycket mer som han genom förolyckade fartyg gör stor förlust.»

»Ingen stor förlust, ty de äro högt assurerade.»

»Fartyg assureras aldrig till deras fulla värde. Hvad vill ni emellertid, att jag skall göra?»

»Hvad jag vill», återtog mannen. »Jag vill fråga: Vill ni låta detta fartyg i sitt närvarande skick gå till sjös? Vill ni skicka ut dugliga sjömän att omkomma på hafvet? Jag säger er, herr Hilliard, att Eglantine är icke mera dugligt för sjöresa, än det der gamla skrofvet på stranden.»

Kristian började att bli otålig.

»Är det er mening att beskylla min far för att skicka ut fartyg, som äro

odugliga. Ni borde besinna hvad ni säger.»

»Jag beskyller herr Hilliard för ingenting. Jag säger endast en tydlig sanning. Eglantine är odugligt, och alla sjömännen veta det. De hafva talat med kaptenen derom. Men antingen är han okunnig eller också tar han herr Hilliards parti, ty han säger att skeppet är i godt stånd. Men vi — sjömännen ämnade jag säga — veta det bättre.»

»Men *vi*», upprepade Kristian. Alltså är ni en af besättningen?»

»Ja, det är jag. Går ni hem i afton?»

»Nej, det är för långt.»

»Vill ni i morgon ta reda på hur det är med Eglantine? Grant har undersökt det, och han är en man som förstår sig på sin sak. Vill ni bedja er far om Grants bref, ty jag vet att han har skrifvit ett, så får ni höra hvad han säger.»

»Jag skall se Grants bref, det är säkert, och om det kan lugna er, så skall äfven ni få se det eller höra det läsas. Det försäkrar jag er. Jag frågar: kan det lugna er!»

»Det kan lugna oss, herr Hilliard. Det kan jag försäkra er. Herr Hilliard, jag tror att ni är en god man, och jag anförtror besättningens lif i edra händer. På eder hvilar nu ansvaret. Är ni villig att taga det på er?»

»Hur ha sjömännen kommit på denna tanke?» frågade Kristian undvikande. »Jag menar: hur ha de kommit att tänka på Eglantines oduglighet?»

»Jag vet knappt hvilken som först nämde något derom, men nu en tid har det varit ett ständigt talämne. Wi trodde icke, att reparationen var grundlig nog, men vi väntade för att få se hvad för slags last skeppet skulle intaga. Om det hade varit en lätt last, så hade vi vågat göra resan utan att säga ett ord. Det gäller som regel, att sjömän icke gerna klandra sina skepp, och jag mins väl den dag, då Eglantine var ett utmärkt fartyg. Gå ned i morgon till hamnen för att sjelf se, om det är som jag säger. Skeppet har ett egendomligt utseende och ni kan lätt finna det.»

»Ni måtte ha druckit litet för mycket?» yttrade Kristian.

Denna fråga retade sjömannen. »Nej

herre, icke en droppe har vidrört mina läppar i dag», svarade han med missnöje. »Den fattige får man göra med hvad man vill, menar man, men kan inte äfven en sådan få tala ett ord till säkerhet för sitt och sina kamraters lif utan att genast beskyllas för dryckenskap?»

»Nåväl, jag erkänner att det var för mycket sagdt», sade Kristian med vänlig ton. »Jag skall sjelf bese Eglantine, och om det är odugligt för en sjöresa, så skall det icke gå ut, det försäkrar jag er. Jag träffar min far i morgon, och då skall jag tala med honom härom.»

»Det fordras mer än att tala», sade mannen. »Eder fader är icke lätt att öfvertala.»

»Bry er inte om det. Är Eglantine icke dugligt för en sjöresa, så skall det icke afsegla,» yttrade Kristian bestämdt. »Ni litar väl på min fars ord?»

Intet svar.

»Nåväl,» sade Kristian, förargad öfver mannens tystnad, »så litar ni väl på Grants ord?»

»Ja visserligen. Ingen förstår bättre än Grant, när ett skepp är i godt stånd. Om han säger, att Eglantine utan fara

kan göra en sjöresa, så äro vi alla villiga att stanna ombord.»

»Det är ju bra,» sade Kristian. »I morgon vill jag komma ned till hamnen och lugna eder. Godnatt.»

Mannen lyftade höfligt på hatten och gick sin väg, under det Kristian Hilliard begaf sig till sitt hem i staden, ty hans faders hus var beläget omkring en mil derifrån, och måste han derför hyra egna rum.

»Det är icke rätt att tvinga de fattige sjömännen att göra en sjöresa, då de äro ovilliga,» tänkte Kristian.

»Jag skall läsa Grants bref för dem. Det är svårt nog att vistas på sjön, men att i flera månader färdas öfver böljorna på ett gammalt skepp af ruttna plankor, det är värre än allt. Och sedan för tung last! Det kan ju vara så. Nu för tiden äro många skepp för hårdt lastade. Emellertid skall jag taga reda på allt detta i morgon, och finner jag det vara sant, som mannen har sagt, så skall lasten lossas, så visst jag heter Kristian Hilliard.»

Kristian Hilliard, hade det lofordet af alla, att han var en god man. Hans karakter var känd af alla, och hans redbara, oklanderliga lefnadssätt hade icke

blifvit obemärkt. Då hans faders namn nämdes med ett hemligt förakt, talade man om sonen med aktning och tillgifvenhet, och hvar och en af de i herr Hilliards tjenst anstälde personer skulle gerna hafva önskat, att Kristian öfvertagit ledningen af sin fars affärer. Detta kunde dock icke ske, ty han hyste ovilja för sjelfva denna sysselsättning, med allt hvad dertill hörde. Ingenting i verlden älskade Richard Hilliard så mycket, som sin rikedom och sin ende son. Han gaf honom stora penningsummor och lät honom resa ut och se sig omkring i verlden, och hyste han dervid den förhoppning, att sonen derunder skulle blifva villig att komma hem och öfvertaga rörelsen. Kristian hade besökt kontinentens hufvudstäder och sett deras nöjen och lustbarheter, men återvände dock till sitt gamla hem utan att hafva förderfvat hvarken sin karakter eller sitt namn. Han var liflig och ädelmodig och förvärfvade sig derigenom vänner hvar han vistades.

Besättningen på Eglantine hade satt sitt förtroende till Kristian Hilliard, ty det var allmänt bekant, att han aldrig brukade brukade bryta ett gifvet

löfte, äfvensom att han hade stort inflytande hos sin fader. Om någon skulle kunna hindra Eglantines sjöresor, så var det han, och de trodde med visshet att han skulle göra det.

ANDRA KAPITLET.

Det var en kall, mulen morgon. Ett häftigt regn föll på land och haf. Några sjömän stodo i hörnet af den gata, som leder från skeppsvarfvet till staden. Den munterhet, som vanligen utmärker sjömän, saknades och i stället förrådde deras utseende harm och ovilja.

I detsamma rullade utför gatan en präktig vagn, dragen af två stora hästar, och emedan sjömännen stodo nära intill gatan, blefvo de öfverstänkta med rännstensvatten och smuts, som kastades vida omkring af de stora vagnshjulen.

»Der åker han», sade en af sjömännen. »Se hur stolt han sitter der i sin stora vagn och stänker smuts öfver oss. Han frågar icke mycket efter de ruttna plankorna, bara han kan skrapa till sig penningar. Jag skulle gerna vilja sända ut dig, Richard Hilliard, i

ditt gamla uppruttna skepp. Jag undrar mycket, hvad du skulle tycka om det.»

»Ja skicka ut honom med hin hâle till kapten,» inföll en annan. Derpå vände han sig till Ned Cairns, sägande: »du skryter mycket med din unge Hilliard, men jag för min del kan inte tro hvad du säger. Sonen liknar nog sin far. Var säker på det.» »Det är misstag,» genmälte Cairns. »Kristian Hilliard är en förträfflig man, som alltid håller hvad han lofvar. Jag litar på hvad han har sagt och hyser derom intet tvifvel. Jag har känt honom sedan han var gosse, och en ärligare och uppriktigare yngling har jag aldrig sett.»

Emellertid stannade vagnen utanför kontorsdörren, och herr Hilliard, som naturligtvis icke visste hvad sjömännen yttrade om honom, ehuru han nog märkte deras ovänliga blickar, steg ur och gick in på sitt kontor, der kapten Thorpe samtalade med kontoristerna. Sedan han besvarat deras helsningar, gick han in i sitt enskilda rum, dit kapten Thorpe följde honom.

»Jag är glad, att ni har kommit hit i dag, herr Hilliard, »sade han, under

det han på uppmaning af sin principal satte sig. »Det är icke lätt att skriftligen afgöra angelägenheter sådana som dessa.»

»Hvad är det fråga om?» yttrade herr Hilliard med sträf ton.

»Det är fråga om Eglantine,» genmälte kapten Thorpe, såg upp och fortsatte derpå sålunda: »Matroserna äro alldeles upproriska. Har ni Grants bref till hands?»

»Har ni erhållit *mitt* bref i dag»?

»Ja.»

»Jag har ju i mitt bref meddelat er innehållet af Grants bref, nemligen de af honom föreskrifna reparationerna.»

Kapten Thorpe skakade på hufvudet.

»Jag har upprepat för matroserna hvad ni sagt mig i ert bref, men de lita ej på mina ord. Måhända *ni* ville tala med dem — — —.»

Detta var endast ett förslag, som herr Hillaird ej låtsade sig höra.

»Edra sjömän äro fega stackare,» yttrade han med missnöje, »och ni får icke rätta er efter dem.»

»De äro visst icke fega sjömän. Cairns är en lika förståndig som pålitlig sjöman.»

»Om de icke äro hvad jag har sagt,

så äro de väl något värre. Ni måste tvinga dem att göra denna resa. Skeppet är segelfärdigt, och segla skall det.»

Kapten Thorpe kunde icke längre tåla allt detta. Han sade:

»Jag kan icke tvinga dem, herr Hilliard.»

»Visst kan ni det,» var det betecknande svaret.

»Jag medger,» fortfor kapten, »att sådant har inträffat, men jag för min del åtager mig icke befälet till sjös öfver en besättning, som blifvit tvingad om bord. Om matroserna äro villiga att stanna qvar på skeppet, så är det väl; hvarom icke, måste en annan besättning anskaffas.»

»Hvar skall den tagas?» frågade herr Hilliard försmädligt.

»Ja, det är just svårigheten. Sjömän hysa afsky för ett fartyg, som är beryktadt såsom osäkert.»

»Jag skulle vilja veta hvem som har utspridt ett sådant rykte om Eglantine.»

»Herr Hilliard, vi veta, att fartyget är mycket gammalt. Några af männen tillhörde besättningen då det gjorde sin sista resa, och emedan det derunder var i stor fara, gjorde man den

upptäckten, att dess virke var ruttet och odugligt.»

»Det hör icke hit. Skeppet har nu blifvit grundligt repareradt.»

Kapten Thorpe insåg, att han ingenting uträttade med att vidare tala om det odugliga fartyget, och derför teg han. I detsamma öppnades dörren och Kristian Hilliard inträdde. Den unge mannen med sitt fördelaktiga utseende, sitt uppriktiga ärliga väsende afpräglad i ansigtet, stod der såsom den starkaste motsats gent emot de båda andra, som buro prägeln af missnöje.

»Ni är sysselsatt, förmodar jag?» yttrade sonen till sin far.

»Nej,» svarade han tvärt. »Kapten Thorpe,» sade han vidare, »var god och rätta er efter mina föreskrifter i brefvet. Jag har ingenting mer att säga er.»

Kaptenen steg upp och sade dervid: »Jag skall meddela er underrättelse om hvad som kommer att ske. Men jag fruktar, att utgången blir annorlunda än ni tror.»

»Gör ni hvad er tillkommer, och om det icke är tillräckligt, så är det jag som bär ansvaret,» sade herr Hilliard.

»Nåväl Kristian, har du någonting att uträtta här?»

I detsamma såg Kristian ut genom fönstret och yttrade dervid: »Jaså, det är kapten Thorpe? Han har väl varit här och talat om 'oroligheterna?»

»Hvilka oroligheter?» frågade Hilliard med förvåning, ty att Kristian visste något derom, kunde han ej ens ana.

»Jag menar oroligheterna bland besättningen på Eglantine. Sjömännen säga, att skeppet är odugligt.»

»*De* säga! Men felet är, att de icke säga sant. Deras prat är ej att lita på.»

Kristian skrattade och sade dervid: »Det kan nog hända. Dock måste vi komma ihåg, att vi, som få vara på fasta landet, äro vanligen mera dristiga. Har kapten Thorpe omtalat hvad som gaf anledning till ryktet?»

»Derom vet han lika mycket som du. Hvad några uppskrämda sjömän säga bör man ej rätta sig efter. Kanske äfven du har hört någonting?»

Till svar på denna fråga meddelade Kristian sin far underrättelse om samtalet som egt rum föregående afton, men sökte så mycket som möjligt dölja hvad han tänkte derom.

Herr Hilliard lyssnade uppmärksamt.

Då sonen omnämde, att han lofvat läsa Grants bref för besättningen, märkte han, att hans far visade sig missnöjd.

»Ni kan väl aldrig vägra att uppfylla denna min önskan?» frågade han i en ton, som tillkännagaf att han icke kunde vänta sig någonting sådant.

»Jag tänker icke visa det för dem. Skulle jag visa dem alla mina bref! Skulle de icke tro mig på mina ord! Sådant skall icke ske! Hvad tänkte du på, som lofvade dem?»

Kristian blef orolig och missnöjd, men sökte dölja sina känslor.

»Det var då besynnerligt,» sade han ändtligen, tilläggande: »hvar är brefvet?»

»Det är väl förvaradt i mitt hem,» genmälte herr Hilliard.

»Men tänk på hvad jag säger. Det kan icke nedsätta eder värdighet, att jag får brefvet och läser det för männen. Hilliard son och Hilliard far äro tänker jag, två olika personer,» yttrade han leende. »Och ehuru jag icke just bidrager mycket att göra min familj aktad och hedrad, anser jag dock, att det jag ber om, icke kan lända till någon skada. Vägra mig icke min begäran att få läsa brefvet

för männen; jag lofvar att göra det på mitt ansvar och min fars namn skall icke ens nämnas.»

»Jag vägrar bestämdt. Brefvet har jag i min ego, och om jag lemnade dig det för att läsa det för dem, så kunde ju hvar och en inse, att det var jag som hade lemnat det ifrån mig, och sålunda måste mitt namn nämnas.»

Efter en stunds tystnad sade Kristian: »Nåväl, jag vill göra ett annat förslag rörande det besynnerliga brefvet. Jag kan ju få läsa det sjelf, derpå lemna brefvet ifrån mig och sedan upprepa dess innehåll för männen. Måhända tro de då mina ord och blifva lugna.»

»Huru skola de väl tro dina ord, då de icke tro, hvad kapten Thorpe har sagt dem?»

Helt godmodigt invände han: »Matroserna äro dagligen i umgänge med kapten Thorpe, och det gör, att de icke lita på allt hvad han säger. Mig deremot känna de icke personligen, åtminstone icke mycket, och det torde bidraga till att de tro hvad jag säger. Sådan är, enligt hvad jag tyckt mig finna, verldens gång. Jag har lofvat

att besöka dem i dag. Vid hvad tid reser ni hem?»

»Jag stannar icke länge, emedan jag ej befinner mig rigtigt väl. Något före middagen är jag hemma.»

»Det är bra. Jag vill då komma hem, läsa brefvet och sedan i afton meddela besättningen dess innehåll.»

»Du kan komma hem till mig, om du så vill, men att se brefvet, det kan ej låta sig göra.»

De sista orden hörde Kristian icke; han fick se en vän gå förbi och skyndade ut efter honom utan att bry sig om det häftiga regnet, men i det samma mötte han kapten Thorpe.

»Stanna», ropade han ifrigt, »jag ämnar göra er ett besök i afton, kapten Thorpe, jag skall nemligen tala med edra män.»

»Om hvad, herr Kristian?

»Jag skall hålla tal om Eglantine, om dess rigg och virke, dess plankor och master,» svarade han leende. »Jag skall slå upp mitt sjömanslexikon och försöka göra bruk af mitt ordförråd inom detta område.»

»Sonen är icke lik sin far,» tänkte kapten Thorpe, då han gick sin väg. »Den der ynglingen kan göras någon-

ting utaf, kan jag förstå. Jag undrar hvad han har att säga till männen. Kanhända herr Hilliard vill gifva honom Grants bref att läsa för dem.»

Det regnade ännu lika häftigt, då Kristian återvände till kontoret. Vagnen väntade utanför dörren, ty herr Hilliard hade något att uträtta. Några sjömän stodo der och betraktade hästarna samt gjorde anmärkningar öfver tjenarnes livré.

»Säg, bäste herre, hvad vill ni ha för er vackra rock?» sade en af dem och ryckte dervid i betjentens långa rock. »Alldeles förträfflig för en sådan som jag är.»

Mannen var en yngling från London och bevärdigade honom ej med något svar. Han makade sig närmare vagnen och blickade dervid omkring sig med förakt.

»Har ni någonsin hört talas om Hanwell?» yttrade Cairns, blinkande åt sina kamrater. »De skulle vara ganska glada att ha er der, goda herre. Der bo fattiga uslingar, och de skulle välkomna er med öppna armar.»

Detta åhörde de öfriga med nöje. Betjenten deremot rodnade af harm, och det så mycket mer som den unge

herrn, hvilken stod i kontorsdörren, äfven skrattade åt hvad som sades.

I det samma fick Cairns se honom, aftog sin mössa och helsade höfligt. »Jag ber om förlåtelse,» yttrade han, »Jag visste ej att ni var der.»

»Ni har rätt,» sade Kristian, och tillade: »kom in här en stund, jag vill tala med er». Derpå gick han in i kontoret, som var ledigt, ty middagstimmen var inne.

Cairns följde honom och var dervid något förlägen.

»Det var ni som talade med mig i går afton. Hvarför är ni icke ombord?»

»Jag har ingenting att göra. Eglantine är segelfärdig, och det är bestämdt, att vi skola afsegla om ett par dagar.»

»Hvarför har ni icke talat om denna sak förut? Hvarför har ni lemnat den till sista minuten?»

»Vi ha icke lemnat den, herr Kristian. Så snart vi märkte, att reparationen icke var grundlig nog, talade vi med kapten Thorpe derom. Han lofvade att besöka herr Hilliard och anmoda honom att låta fullgöra hvad som fattades. Sålunda har han uppe-

hållit oss i många veckor, och sedan han länge på sådant sätt bedragit oss, blefvo vi otåliga och togo saken sjelfva om hand. Jag har väntat på er hela förmiddagen.»

»Jag har ingenting att säga er nu. Jag kommer ned till fartyget i afton och skall söka ställa allt till rätta. Jag förmodar att ni skall passa på, då jag kommer.»

En dörr öppnades och herr Hilliard kom ut. Han såg på Cairns och stannade, såsom om han hade velat tala med honom, men fattade snart annat beslut och gick förbi honom.

»Jag ämnar samtala med min far om saken och se Grants bref,» sade Kristian. »I afton kommer jag, var mig till mötes och för all del besök icke värdshuset Tre segel.»

Han uttalade de sista orden leende, och äfven Cairns skrattade.

»Var inte rädd, herr Kristian. Vi äro för oroliga för att besöka sådana ställen.»

Herr Hilliard satt längre än vanligt vid sitt middagsbord denna eftermiddag. Han gjorde allt möjligt för att draga ut på tiden, åt långsamt och tog litet i sender af sitt gamla port-

vin. Slutligen förde han stolen tillbaka och nu passade Kristian på att börja sitt samtal.

»Kom, låt oss gå in i ert särskilda rum,» sade Kristian och öppnade i det samma dörren. »Jag önskar att få tala något om Eglantine.»

»Jag har sagt dig allt hvad jag har att säga om Eglantine,» svarade hans far och tog dervid aftontidningen i handen.

»Ja, men jag har icke sett Grants bref, och det är min önskan at få läsa det. Jag vet att det finnes här, kan jag inte få det?»

Ingenting annatt kunde hjelpa. Det hade kommit derhän, att herr Hilliard antingen måste lemna brefvet eller också bestämdt vägra. Han valde det senare.

»Kristian, jag tycker att det är besynnerligt att du icke kan förstå min invändning mot att läsa brefvet eller upprepa dess innehåll för männen. Jag säger det om igen, att det innehåller en lista på de reparationer, som göra Eglantine duglig för sjöresa. Detta anser jag vara nog.»

»Men jag har gifvit löfte att läsa brefvet för männen,» sade Kristian,

och en rodnad utbredde sig dervid i hans ansigte. »Hvad skall jag säga dem? De vänta, att jag skall gifva dem försäkran om skeppets duglighet, och jag måste göra det.»

Herr Hilliard teg.

»Om jag lofvar att endast upprepa brefvets innehåll för dem, så kan ni icke vägra att lemna mig det.»

»Jag vägrar bestämdt att efterkomma din begäran. Har du lust att uppmuntra männen i deras uppror, så gör det. Jag befattar mig icke vidare med saken.»

»De äro icke upproriska. Oron att skeppet är ruttet plågar dem, och de ha ju rättighet att begära upplysning i denna vigtiga sak. Jag är ledsen, att jag helt ofrivilligt råkat att tala och handla mot min fars vilja, men nu är det för sent att säga något derom. Då jag har gifvit dem löfte, lita de på att jag skall uppfylla det, och min heder förpligtar mig att hålla hvad jag lofvat.»

Herr Hilliard fortfor att läsa tidningen.

»Det oroar mig ganska mycket,» fortfor Kristian med ovilja. »Om jag möjligen hade kunnat tänka mig, att

min far skulle blifva missnöjd öfver hvad jag yttrat till sjömännen, så hade jag aldrig gifvit något löfte.»

»Du förstår ej mina affärer, och klokast hade det varit, att du icke hade blandat dig i hvad du icke begriper.»

Detta stickande svar var svårt för Kristian att tåla.

Han sade: »I egentlig mening har jag icke blandat mig i hvad som ej angår mig, ty,» fortfor han, »sjömännen begärde, att jag skulle bevisa sanningen af min fars ord, och huru skulle jag då kunna vägra att efterkomma deras begäran?»

»Jag kan sjelf rädda min ära.»

»Visserligen, då ni vet, att den är på spel, hvilket jag antog icke vara fallet.»

»Min ära kan ej skadas af sådana der skurkar.»

»Jag kan icke inse, att de äro skurkar,» invände Kristian under det han gick fram och tillbaka på golfvet. »Om de veta, att de våga sitt lif i ett fullkomligt säkert fartyg, så äro de väl icke så elaka, då de, så vidt möjligt är, söka att öfvertyga sig om, huru pass dugligt detta skepp är, som ju ändå är gammalt. Den mannen,

som talade med mig, sade att han hade skrifvit till er; har hans bref kommit fram?

»Ja.»

»Hvad säger han?»

»Han hotar att anklaga mig inför vederbörande myndighet.»

»Så enfaldigt! Han borde väl i stället ha begärt ett samtal. Hvad skall jag emellertid säga dem i afton?»

»Just hvad du behagar.»

»Skall jag å edra vägnar säga dem, att Grants bref innehöll en försäkran, att Eglantine är lämplig att göra en sjöresa under de vilkor, som blifvit fullgjorda?

»Om du så vill.»

Kristian blef otålig och frågade ändtligen: »vill ni visa mig, er son, den särskilda ynnest att låta mig läsa Grants bref?»

»Jag har redan sagt nej.»

»Är det ert sista svar?«

»Ja.»

Kristian öppnade dörren och lemnade rummet. »Huru besynnerligt är icke detta,» sade han för sig sjelf. »Jag är i ett rigtigt bryderi. Huru skall jag kunna hålla mitt gifna löfte?» Med denna fråga sysselsatte han sig

under vägen till hamnen. Cairns stod vid relingen af Eglantine och väntade på herr Kristian.

»Hvar är kapten Thorpe?» frågade Kristian.

»I sin hytt, herr Kristian, skall jag be honom komma upp?»

»Nej, jag vill gå ned till honom.» Han gick emellertid ned i hytten och fann kapten Thorpe sysselsatt med sina sjökort. »Kapten Thorpe» sade han »har ni kännedom om innehållet af Grants bref till min far?»

Kapten Thorpe såg upp och sade: »Jag vet endast hvad er far har sagt mig. Jag har icke sett brefvet. Önskligt vore, att jag hade fått se det. Männen skulle då kanhända blifvit lugna.»

»Ni är fullkomligt öfvertygad om fartygets duglighet, förmodar jag?»

»Jag har er fars ord derpå.»

»Och detta öfvertygar er?»

»Ja.»

»Vill ni komma upp på däck, under det jag talar till sjömännen? Kapten Thorpe steg upp och följde honom. Sjömännen samlades och talade med hvarandra i tysthet, men då Kristian uppträdde, slöto de sig omkring

honom och väntade att få höra glada underrättelser.

»Sjömän,» så började han med sitt vanliga lugn, »i går afton talade jag med en af er och gaf dervid ett löfte, som jag ej är i stånd att hålla. Jag lofvade att meddela er innehållet af ett visst bref, men det står icke i min förmåga att hålla ord. Ingen af er kan oroas deröfver så mycket som jag. Emellertid har jag något att säga er om skeppet. Ären I sinnade att tro mina ord?»

Härvid uppstod en hviskning bland männen och äfven ett uttryck af missnöje. Ändtligen steg Cairns fram med mössan i hand. »Herr Kristian, vi önska veta, hvad säkerhet ni erbjuder för sanningen af hvad ni ämnar säga?»

»Min fars ord är säkerhet för sanningen af hvad jag vill säga.» Så talade Kristian, och hans ansigte rodnade dervid. »Jag är beredvillig att vid min ära försäkra er om sanningen af allt hvad jag säger.»

»Det är ingenting att lita på,» sade en annan af männen. »Vi vilja tro edra ord, så vida ni har något att säga af er sjelf, men om ni endast säger oss, hvad herr Hilliard säger er, då

tro vi det icke, och det må vara slutet på denna sak.»

»Har ni icke sett brefvet, herr Kristian?» frågade Cairns höfligt.

»Nej, min far anser, att hans ord böra vara gällande.»

Dervid ropade en annan, som stod bakom Cairns: »Han sade, att *Pearly Spray* var duglig. Han sade, att *Island Flower* var duglig, fastän virket var så ruttet, att man kunde plocka sönder det med fingrarna. Han försäkrade att skeppet *Wallace* var grundligt repareradt, sände det ut till sjös med en svår last, då det hade bort sönderhuggas till ved. Det gick åt botten, likasom de andra jag har uppräknat. Nej, nej, herre; Vi tro icke herr Hilliards ord. Att sänka folk på sjöbotten, det är hans sed.»

Kristian kände sig sårad af detta djerfva tal och yttrade: »Tänk på hvad ni säger. Mången har fått träda i häkte för mindre än det.»

Mannen upprepade hvad han hade sagt och tillade: »Hvarje ord af hvad jag har sagt är sant, och jag står vid hvad jag har sagt. Fråga er far, hvar *Seabird* är, fråga honom, hvar de andra äro. Det är en småsak för ho-

nom att skicka ut sina gamla ruttna skepp på hafvet. Sjömännens lif bebehöfva ej de mägtige herrarna taga med i räkningen, endast de sjelfva kunna förtjena penningar. Om ni tror, att skeppet är dugligt, så visa oss det med att om bord på ert gamla skepp göra denna resa tillsammans med oss.»

»Ja, det är rätt, han skall med ut till sjös,» ropade sjömännen. »Men då får han akta sig att icke trampa för hårdt på de gamla plankorna.»

»Om jag går med, vill ni då lita på min fars och kapten Thorpes ord, sköta edra göromål och uppföra er som män?» frågade Kristian.

»Ja, herre. Vågar ni ert lif, så våga vi vårt.»

»Då beslutar jag här på stället att gå,» sade Kristian, och männen sågo på hvarandra och tego.

TREDJE KAPITLET.

Regnet hade upphört och vestern liknade ett haf af guld. Molnen flammade af ett strålande rosenskimmer och böljorna företedde en obeskriflig anblick. Kristian Hilliard betraktade

med förundran denna utomordentligt sköna afton, under det att den nedgående solen utbredde sitt ljus öfver hela hans gestalt. De grofva sjömännen sågo på honom med förvåning och sins emellan uttryckte de sin belåtenhet med ynglingen, som stod midt ibland dem. »Det är inte troligt, att han skulle gå med oss till sjös, om han visste huru ruttna plankorna äro,» sade de. »Gamle Hilliard skulle nog akta sig för att skicka ut sin son på hafvet i ett gammalt skeppsvrak, om han visste, hvad sonen har lofvat oss.»

Cairns närmade sig ynglingen, såg på honom med förvåning ock sade:

»Är det er verkliga mening, herr Kristian, att gå med oss till sjös?

»Ja, det är det. Om jag med min närvaro kan öfvertyga er om skeppets duglighet, så är det min afsigt att blifva er reskamrat.»

Han måste anstränga sig att uttala dessa ord. Att göra en resa i detta gamla, obeqväma, illa beryktada fartyg var alls icke efter hans smak. Han hyste alltid ovilja för att göra en resa i ett köpmansfartyg, och nu kände han denna ovilja mer än någonsin, dock kunde och ville han aldrig för-

summa pligten för egen maklighet. Han hade lofvat att gifva sjömännen tillfredsställande bevis för Eglantines duglighet, och nu stod honom intet annat medel till buds än att gifva sig sjelf såsom säkerhet. En gång hade tanken uppkommit hos honom att resa till Grant och af honom inhemta upplysning om fartygets beskaffenhet, men som han var i London, hade han ingen tid att resa dit, ja det var icke ens tid att skrifva till honom, äfven om han hade kunnat besluta sig för att göra det. Att sjelf resa med, att sjelf våga sitt lif, det var det enda medlet hvarmed han kunde öfvertyga besättningen om fartygets duglighet.

»Hvad tycken I, kamrater? sade Cairns, i det han vände sig till dem. »Viljen I gå med, i fall den unge herrn går med oss?»

»Han vet ingenting om fartyg,» sade en af männen. »Han förstår sig icke på, om plankor äro ruttna eller inte.»

»Derom är icke heller frågan,» sade Kristian lugnt. »Jag förstår mig icke på fartyg och hvad dertill hör, det tillstår jag villigt. Frågan är nu denna: om jag sjelf är närvarande om bord, kan det vara ett tillräckligt bevis, att

min far har anledning tro, att skeppet är dugligt? Ja eller nej.»

»Ja,» var det högljudda svaret.

»Då reser jag med er, och vi vilja hoppas kunna göra en hastig resa, ty jag hyser ovilja för sjön, såsom I torden veta. Det har aldrig varit i min smak att göra sjöresor.»

Det var med ett egendomligt ansigtsuttryck han talade så, och männen skrattade rätt hjertligt. »Ett trefaldigt hurra för den unge herrn,» ropade de, så att det hördes vida omkring.

»Ni må inte tro, att han går med,» sade en af dem, som icke hade instämt i ropet.» Vänta till dess han kommer hem och talar om för sin far hvad han har beslutat! Det blir annat af än att gå ut till sjös med Eglantine.»

Kristian hade svårt för att vara lugn, då han hörde dessa skymford. »Hvem är den mannen?» frågade han i befallande ton. "Kom hit fram."

Mannen steg fram och såg på Kristian med blick, som i hög grad vittnade om elakhet.

"Önskar ni att bli afskedad?" frågade Kristian fogligt. Hans uttryck

af lugn och sjelfbeherskning utöfvade en så underbar verkan hos mannen, att han på stället underkastade sig.

»Om ni går med oss, så vill jag icke lemna skeppet,» sade mannen efter en stunds tystnad. »Är ni säker om ert lif på det gamla fartyget, så må väl äfven vi vara det. Er far vet nog hvad han gör.»

»Det är bra,» tänkte Kristian, då han red sakta den vackra vägen utåt landet. »Jag har beslutat mig för en sjöresa! Jag undrar hvad Maud skall säga derom.» Ett lätt leende skingrade hans tankspriddhet, då han styrde sin häst genom en allé fram till en i träd inbäddad villa. I ett fönster af nedra våningen stod en af döttrarna i huset, en qvinna af så intagande utseende, att sjelfva diktaren svårligen kan drömma sig något dylikt. Ett stort rikt mörkbrunt hår hängde omkring det hvita ansigtet, och stora lifliga ögon voro rigtade mot den ankommande.

»Åter så sent!» sade hon leende, då han kom närmare. »Jag ämnade just nu sätta på mig hatten och gå ut.»

»Ämnade du det?» sade Kristian.

»Jag undrar hvilken väg du hade gått; utåt Limerick Road kanhända?»

»Nej, visst inte,» var det ögonblickliga svaret. »Jag tänkte att gå i alldeles motsatt rigtning.»

Kristian skrattade. Limerick Road var den väg han vanligen brukade komma. Han red omkring huset och lemnade sin häst åt en tjenstgosse samt återvände till fönstret. »Är du ensam, Maud?» frågade han, i det han inträdde i hennes lilla vackra rum. »Din far är ute, förmodar jag, men hvar är din mor?»

»De äro alla ute,» sade Maud. Han lade sin hand på hennes axel, höll henne på ett visst afstånd från sig samt såg på henne med beundran. Hon fortsatte dervid: »Mamma har icke mått bra i dag, och pappa trodde, att en promenad i vagn skulle vara henne nyttig. De ha alltså åkt ut till Westbrook.»

»Så mycket bättre. Jag får alltså samtala med dig ensam en timme.»

»Man skulle kunna tro, då man märker på ditt uttryckssätt, att du aldrig sett mig utom i sällskap med min familj,» var hennes svar. »Hvad fattas dig, Kristian? Du ser ut som

om någonting ledsamt hade händt dig.»

»Så är det också, min älskade. Jag vet inte hvad du skall säga, när jag omtalar det.»

»Säg hastigt hvad det är,» sade hon, i det hon såg honom i ansigtet. »Jag har alltid varit beryktad för otålighet, såsom du vet, låt mig inte vänta så länge. Hvad har händt? Har din favorithäst brutit benet af sig eller kanhända Tycho fått vattuskräck? Någonting ringare kunde väl aldrig förorsaka ett så ängsligt utseende.»

»I ett afseende är det ringa, emedan ingen är skadad, men i sina följder kan det blifva svårt nog både för dig och mig. Jag ämnar resa till — Quebec. Hvad säger du derom?»

»Kristian, då är det du och icke Tycho, som blifvit rubbad! Hvad menar du?»

»Sorgligt nog menar jag hvad jag säger. Jag har varit hos kapten Thorpe och hans besättning och med dem öfverenskommit att göra en sjöresa i Eglantine, ett gammalt svart vrak, som endast passar till ved,» svarade han med ovilja. »Jag tycker sjelf att jag har blifvit en dåre, men som van-

ligt handlade jag i öfverensstämmelse med ögonblickets ingifvelse och gjorde derför hvad jag borde ha undvikit.»

Han drog henne närmare intill sig och omtalade för henne, att då hans far vägrade att lemna honom det vigtiga brefvet, gaf han sjömännen det löftet att sjelf resa med dem. Han fortfor: »Hvad annat kunde jag göra under sådana omständigheter? Det var min ovilkorliga pligt att tillfredsställa männen och det enda medel, hvarmed jag kunde åstadkomma det, var att gifva mig sjelf. Du vet lika väl som jag huru sinnad min far är; han ändrar aldrig hvad han en gång har beslutat.»

I tre år hade Kristian Hilliard älskat den för sin skönhet beryktade Maud med en kärlek, som minst sagdt är sällsynt. Dessa tre år voro nu flydda, och ändå lyste ingen hoppets stjerna för framtiden, ty herr Hilliard vägrade beständigt att gifva sitt bifall, och herr Ingleton, Mauds far, missnöjd och otålig, talade på allvar om att göra slut på bekantskapen. Men Kristian hade utbedt sig litet längre tid. »Jag vill än en gång söka öfvertala min far,» sade han, »och om han

ändå vägrar, vill jag lemna honom, söka mig anställning samt skaffa ett hem för mig och min hustru.» Herr Ingleton visste, att han ej talade tomma ord, och derför teg han och väntade, till dess han kunde få se, hvad Kristian ämnade göra. Kristian åter väntade på ett lägligt tillfälle. »Jag måste passa på när min far är vid godt lynne,» sade han; »när ett fartyg har gjort en utomordentligt lycklig eller vinstgifvande resa.» Nu vid denna tid, då man talade så mycket om det gamla olyckliga fartyget Eglantine, var herr Hilliard mer än vanligt missnöjd, missnöjd med Kristian, med kapten Thorpe och med besättningen på Eglantine.

»Hvad skall han säga om denna din nya plan, eller rättare ditt öfverdådiga äfventyr,» sade Maud, »hvarmed du tänker rädda din fars ära, om jag får uttrycka mig så.»

»Äfventyr?» återtog Kristian, något tillrättavisande. »Maud, kallar du det så? Jag tillstår, att jag förhastade mig, då jag lofvade männen att visa dem Grants bref, och likväl kan jag icke förebrå mig, att jag så gjorde. Det tyckes mig vara det mest natur-

liga jag kunde göra under sådana omständigheter. Att min far skulle vägra, det kunde icke för ett ögonblick falla mig in att tro, ty hvarför skulle han vägra? Det är endast hans vanliga bestämdhet, som är i vägen. Min älskade, instämmer du icke med mig deruti, att någonting borde göras för att lugna de oroliga männen? Menar du, att vi såsom skeppsredare äro berättigade att tvinga männen att gå till sjös i ett skepp, som de frukta vara odugligt?»

»Visst inte, Kristian, och ändå kan jag inte fördraga, att du skall göra en sjöresa i Eglantine. Om någonting är orätt — — —»

»Maud,» afbröt Kristian hastigt, »tänker du på hvad du säger? Menar du, att något kan vara orätt med Eglantine? Grant, en man, som grundligt förstår sin sak, har ju förklarat, att skeppet är dugligt?»

Maud teg. Hon kunde knapt uttala hvad hon tänkte. Ändtligen sade hon: »du har ju endast din fars ord rörande innehållet af Grants bref?» Vidare tillade hon: »hvarför besöker du inte herr Grant?»

»Emedan han för närvarande vistas

i London, der han har uppehållit sig några månader. Han är svårt sjuk, säges det, och har sannolikt icke lång tid qvar.»

»Hvarför låter du icke någon annan undersöka fartyget?» sade hon. »Derigenom kunde man ju befrias från all ovisshet?»

»Lilla enfaldiga Maud!» sade Kristian leende. »Du tror, att ett fartyg kan undersökas när det är lastadt? Hur skall du kunna bli en skeppsredares hustru?»

»Nåväl, det lär väl ändå inte bli så. Måhända någon annan är mig ämnad.»

»Ja, det kan ju vara möjligt,» svarade Kristian. »Jag torde väl då få veta, hur det blir. Emellertid skall jag än en gång tala med min far, innan jag reser.»

Hon såg på honom med tårfylda ögon och sade: »Kristian, jag *vet*, att han ändå aldrig ger sitt bifall.»

»Då måste vi handla utan hans bifall,» sade Kristian, och han såg dervid mycket ängslig ut. »Måhända är han medgörligare, då jag kommer tillbaka från min långa resa.»

»Är det nödvändigt, att du reser? Kan inte saken ordnas på något annat

sätt? Ack om du ändå icke hade lofvat!

»Min älskade, jag var nödsakad att göra det. Jag kunde ej med likgiltighet höra allt hvad som sades om min far. Jag måste taga mina mått och steg. Då det icke var möjligt att få brefvet och visa dem det, så återstod ingenting annat att göra, än resa med dem. Det var det enda medel, hvarmed jag kunde rädda min fars goda namn och rykte och på samma gång hålla mitt löfte.»

»Ja, jag inser nog, att du har rätt, men ändå tycker jag, att det är något orätt; din far hade ju kunnat gifva dem bevis på skeppets duglighet, det hade ju varit lätt för honom att åstadkomma.»

»Ja,» svarade han, »det kunde han ha gjort.»

Kristian kunde aldrig gilla, att någon klandrade hans far, som alltid hade varit vänlig och god mot honom och mera fogat sig efter hans önskningar, än föräldrar i allmänhet göra. Bekantskapen med Maud Ingleton var det enda, som han bestämdt hade satt sig emot, men ändå hoppades Kristian,

att han till slut äfven härtill skulle gifva sitt bifall.

Det var senare än vanligt, då Kristian denna afton lemnade herr Ingletons hus. Han red fort, men hade ändå vigtiga saker att tänka på. Huruvida det skulle lyckas att komma öfverens med fadern denna afton — det var detta, som mest sysselsatte hans tankar.

»Jag undrar, hvad han skall säga,» sade han för sig sjelf. »Säkert torde det väl vara, att han icke kan sätta sig emot hvad jag har beslutat nu. Dock måste jag hålla hvad lofvat, äfven om han ogillar mitt beslut.»

Att han hade gifvit sitt löfte, det var för honom afgörande. Mången undrade, hvar Kristian Hilliard hade lärt sig vara så ordhållig, ty af sin far hade han ej fått lära denna konst. Få menniskor visste så väl som han att se på egna fördelar, och han betraktade alltid med förakt sådana personer, som läta en öfverdrifven rättrådighet stå i vägen för bedrifvande af vinstgifvande affärer. Sådana förstod han sig icke på, ty de rörde sig icke inom samma element som han. Ofta förundrade han sig öfver sin son

Kristian, hvilken hade ärft karakter af sin mor. Den rike skeppsredaren hade äktat en dotter, tillhörande en gammal ansedd slägt, som nu mera var afsigkommen och fattig. Af henne hade Kristian, ärft, icke blott skönhet och angenämt umgängessätt, utan äfven den uppritighet och ärlighet, som utgjorde så framstående drag i hans karakter och förvärfvade honom allmän aktning.

Herr Hilliard satt vid sin pulpet, sysselsatt med sina böcker och räkningar. Han hade just då många angelägna affärer att utreda och dessutom uppoffrade han alltid sin tid och i synnerhet aftnarna åt göromålen. Han såg icke ens upp ur sina böcker, då Kristian inträdde, och derför skaffade denne sig så obemärkt som möjligt plats och satte sig. Gerna hade han velat börja sitt samtal, men han dröjde dermed, ty han ville icke störa sin far. Ändtligen lade herr Hilliard tillsammans boken och såg upp.

»Det är temligen sent,» sade han, i det förde sin stol tillbaka och såg på klockan. Med detta tecken tillkännagaf han vanligen att han ville

gå till sängs. Kristian, som hade något vigtigt att omtala, tyckte att de ännu kunde dröja en stund.

»Det är sent», sade han, »men jag har blifvit uppehållen så länge ombord på Eglantine. Nåväl, ni önskar väl nu veta något om mitt samtal med sjömännen?»

Herr Hilliard tycktes icke vara angelägen derom. Väl önskade han veta huru männen hade förhållit sig, men han ansåg sig ingenting ha att frukta, ty han visste, att om de fortfarande hade vägrat att lyda, hade säkert kapten Thorpe meddelat underrättelse derom. Emellertid ville han nog veta, huru Kristian hade burit sig åt för att lugna dem. Med låtsad likgiltighet yttrade han:

»Jag förmodar, att männen ha besinnat sig och återfått sans.»

»Derom vet jag just ingenting. Om ock deras sinnesstämning är något olika, så äro de dock öfverhufvud taget vid temligen godt mod. Hvad det beträffar att återfå sans, så tror jag att något sådant inte har egt rum, och det af det enkla skäl, att de ej varit i saknad deraf. I alla fall äro de nu vid sina sinnens rätta bruk.»

»Kristian, det är ej rätt att uppegga männen mot deras principal», sade hr Hilliard.

»Det har jag icke heller gjort! Ni skulle ha varit närvarande och hört, huru jag har talat med dem!»

Så talade Kristian med mycken frimodighet. Vidare sade han:

»Man måste behandla dem rätt, och om man det gör, så äro de milda som lam. Jag tycker om sjömän. De äro uppriktiga och ärliga. Ni har sagt, att jag icke duger att vara skeppsredare, men nu tror jag att jag duger dertill. Jag har mycket lätt för att komma öfverens med sjömän. Det är någonting hos mig, som de tycka om, och någonting hos dem, som jag tycker om. Är icke det skönt? Det kallas ju att sympatisera med hvarandra.»

»Skickade kapten Thorpe något bud till mig?»

»Nej, det gjorde han icke. Han tyckes vara en bra karl. Vi skola nog komma öfverens med hvarandra, tänker jag. Är det noga med etiketten ombord på köpmansfartyg? Kaptenen innehar väl högsta rangen förmodar jag, utan afseende på hvilken annan

som helst som är ombord? Det skall nog bli bra. Vi skola ej gräla med hvarandra?»

»Hvilka äro de, som icke skola gräla?»

»Kapten Thorpe och jag. Jag ämnar gå ombord på Eglantine och resa med till Quebec. Det var det enda medel, hvarmed jag kunde lugna männen.»

»Du ämnar gå ombord på Eglantine och resa med till Quebec?» upprepade herr Hilliard sakta och såg derunder på sin son, såsom om han talade i sömnen.

»Ja, och vi hoppas få en glad och lycklig resa, eller ha vi icke anledning att tro det?»

»Hvad menar du?»

Kristian såg med förvåning på sin far.

»Jag var nödsakad», svarade han fogligt, »att välja denna utväg för att tillfredsställa männen. Ni vägrade att låta mig lugna dem på det sätt jag önskade, och derför var jag nödsakad att bruka det enda medel som stod mig till buds. Sjömännen sade, att om jag vågade vara närvarande, så skulle det vara en försäkran om skep-

pets duglighet, och att om jag vågade mitt lif, så ville de våga sina.»

»Huru kunde du gifva dem en sådan försäkran? Du eger ju ingen kännedom om skepp och hvad dertill hör.»

»Nej, men ni eger en sådan kännedom. Att jag går med ombord bevisar att jag tror skeppet vara dugligt, och männerna veta, att ni är min borgen för denna tro. Är det icke tillräcklig säkerhet? Jo, visserligen, det är i sjelfva verket mera tillfredsställande, än om jag fått tillåtelse att visa Grants bref. De veta nog att jag icke ville våga mitt lif på ruttna plankor.»

»Kristian, har du förlorat förståndet?» ropade hans far. »Jag har aldrig i mitt lif hört någonting så galet och förvändt?»

»Likväl var det det enda jag hade att göra.»

»Det behöfdes visst icke. Männen hade nog rest utan dig. Du må ej tro, att de äro de *första*, som uppfört sig trotsigt och som till sin egen skada fått lära, att skepp icke äro leksaker, eller skeppsredare barn.»

»Huru?»

»Huru?» Att du kan framkomma

med en sådan fråga! Du vet icke, att man med lagens kraft kan tvinga dem att lyda. Lyda eller fängelse — mellan de två hade de att välja, och du skulle snart ha lärt dig inse, huru deras fruktan hade försvunnit.»

»Jag kan ej öfverensstämma med min far härutinnan. Enligt min åsigt är det alldeles orätt att tvinga menniskor att utöfva en handling, som strider mot deras öfvertygelse. Jag föredrar mitt sätt att tillfredsställa dem.

»Och jag föredrar mitt. Du får ej gå ombord på Eglantine, det förbjuder jag», yttrade herr Hilliard med mycken stränghet.

»Jag känner mig ledsen deröfver», sade Kristian, och hans ansigte rodnade dervid. »Jag tycker mig vara i en olycklig ställning. I alla fall är det för sent att argumentera. Jag har lofvat att resa."

"Då måste du bryta ditt löfte. Du får icke resa, Kristian, jag förbjuder det bestämdt.»

»Ursäkta mig», sade Kristian med den höflighet och det lugn, som han aldrig förlorade, icke ens då, när hans far hårdt pröfvade hans tålamod, »jag måste resa, ty jag har nu intet val,

så framt ni ej låter förmå er att visa Grants bref. Jag vet, att det skulle lugna dem.»

»Grants bref!» upprepade hans far med missnöje. »De skola aldrig se det, och du skall icke heller resa!»

Kristian steg upp och ämnade gå. »Det är onyttigt att disputera», sade han. »Jag är icke van att bryta mitt löfte.»

»Nej, och icke heller att visa din far vördnad. Om du reser med Eglantine, så är du icke mer min son. Jag förbjuder dig resa.»

De stodo midt emot hvarandra, far och son, båda lika bestämda, lika orubbliga. För en stund voro de alldeles tysta. En oemotståndlig misstanke bemäktigade sig Kristian. Han vågade knappt se sin far i ansigtet, utan vände sig åt ett annat håll.

»Hvad är orsaken, som förmår er att så strängt förbjuda min resa?» frågade han.

»Jag har orsak nog. Du uppeggar männen att trotsa min magt och myndighet.»

Utom sig af förskräckelse och harm yttrade herr Hilliard dessa ord och fortfor derpå sålunda:

»Ännu en gång förbjuder jag dig att resa. Hör du det?»

»Är det någonting orätt med Eglantine?» sade Kristian.

Han kunde knappt uttala dessa ord, ty det förekom honom, såsom om han handlade orätt mot sin far, men han var så öfverväldigad, att det var honom omöjligt att tiga.

»Orätt med Eglantine? Hvad skulle då vara orätt?» svarade hans far med något mildare ton

»Är skeppet fullkomligt säkert för en sjöresa?» frågade Kristian, och såg dervid sin far i ögonen.

»Skeppet är säkert.»

»Då reser jag.»

FJERDE KAPITLET.

Långt efter sedan sonen hade gått, satt herr Hilliard i sin ensamhet, erfarande inom sig de mest olika känslor: harm, fruktan, tvifvel, obeslutsamhet. Om ett var han viss: att Kristian skulle företaga resan med Eglantine, så framt han ej skyndsamt gjorde något för att hindra honom. Men hvad skulle han göra? Motstånd, öf-

verbevisning, trägen uppmaning skulle ingenting uträtta, det visste han alltför väl, och att taga andra mått och steg, dertill var det för sent. Mest förgrymmad var han på »den beställsamme Cairns», som under den mörka blåsiga aftonen hade uppsökt hans son och meddelat honom om ruttna plankor och för svår last. För ett ögonblick uppkom tanken hos honom, att säga sin son sanningen samt strängeligen ålägga honom tystnad, men i nästa ögonblick förkastade han detta förslag af det enkla skäl, att hans bedrägeri derigenom skulle uppdagas. Att säga Kristian sanningen, det skulle nemligen medföra andra åtgärder: derigenom skulle han blifva föranlåten att lossa lasten och sönderhugga fartyget i stycken, äfvensom han sjelf skulle bli ansedd som en samvetslös, oärlig person, och detta skulle vara värre, tyckte han, än hans likgiltighet för sjömännens lif och det dermed förknippade ansvar, som tungt hvilade på honom. Hans inbillning målade för honom i de bjertaste färger det allmänna hat och den förbannelse, som skulle följa honom hela hans lif, det förakt och den afsky, hvarmed alla

skulle betrakta honom, och så obekymrad han än var, rörande andras meningar, bäfvade han dock tillbaka för det omdöme menniskorna skulle fälla öfver honom. Det var hans önskan att söka förekomma den fara, hvari hans son sväfvade, men han hade icke moraliskt mod att uthärda den vanära, som han genom sanningens upptäckande skulle ådraga sig; han *vågade icke* göra ett försök att godtgöra sin brottsliga handling. Bittert ångrade han nu, *att han icke hade sålt Eglantine;* att låta hugga sönder det gamla skeppet hade aldrig fallit honom in, ty det var endast fruktan, som oroade honom, och samvetets röst kunde han lättare qväfva. Han hade varit skeppsredare i fyrtio år, men ännu aldrig hade han låtit hugga sönder något af sina många fartyg. De som voro gamla och ruttna hade blifvit förstörda af den våldsamma stormen och styckena af dem kringströdda på det vilda hafvet, krossade mot klippor eller korallref, eller blifvit sålda till någon annan lika samvetslös, fattig skeppsredare, som varit lika obekymrad om de menniskolif, hvilka under väldiga stormar och brusande böljor möjligen komme att uppslukas af

hafvet, på hvilket de, fastän odugliga, blifvit utsända.

Den ena planen efter den andra uppgjordes, men blott för att såsom onyttig förkastas. En gång föresväfvade honom den tanken, att genom mutor söka förmå Grant att skrifva ett nytt bref med försäkran om fartygets fullkomliga duglighet, men äfven detta påfund måste han öfvergifva, då han erinrade sig att mannen var borta och dertill svårt sjuk. Att skaffa en annan person, som besigtigade fartyget och lemnade skriftlig försäkran om dess duglighet (hvar sådana män vore att finna, det visste han nog), skulle vara lika fruktlöst, enär skeppet var lastadt och sjömännen visste, att ingen grundlig undersökning kunde företagas. Långsamt förflöto timmarna, under det den beklagansvärde mannen kämpade mot den förfärliga sanningen: *antingen måste han uppoffra sin sons lif eller sitt eget goda namn och rykte.* Hur han än betraktade saken, fann han dock ingen annan utväg. Äfven om han gaf befallning, att lasten skulle lossas och fartyget repareras eller säljas — i fall någon skulle våga köpa det under sådana omständigheter — skulle det dock

vara ett tyst medgifvande, att han ämnat sända ut till sjös ett fartyg, som han *visste* vara odugligt. Detta medförde ovilkorligen förlusten af hans anseende såsom affärsman, förlusten af hans moraliska karakter eller rättare hvad som liknade en sådan, förlusten af hans inflytande och samhällsställning och hvad han mer än allt annat fruktade, förlusten af sin sons förtroende.

Han kunde icke besluta sig att företaga något sådant. Stora droppar flöto från hans panna, under det hans kalla händer rörde sig krampaktigt bland papperen på bordet. Hans ansigte antog ett vanstäldt och föråldradt utseende under hans häftiga själskamp, och säkert är att Kristian icke nu skulle ha känt igen sin far, som alltid hade förmågan att beherska sig sjelf och vara orörlig. Ändtligen reste han på sig och gick uppför trapporna. Vid sin sons dörr stannade han och lyssnade. Icke ett ljud hörde han, vred derför sakta på nyckeln och smög sig tyst in. Varsamt drog han undan sängförhänget, och då det matta skenet af den första dagningen föll på sängen, såg han sin son. Kristian låg i sin

djupa sömn, och hans far kände sig innerligt rörd, då han betraktade det ungdomligt sköna ansigtet. Hela hans utseende vittnade i så hög grad om ett oskuldsfullt lif, att den gamle Hilliard erfor en bitter känsla, då han dermed jemförde sitt. Aldrig förut hade han så smärtsamt erfarit det stora afståndet dem emellan, det oöfverstigliga svalg, som låg mellan den gamle med sina orättvisa handlingar, hvilka utan samvetsförebråelser utöfvats, och den flärdfrie och sanningsälskande ynglingen.

Der han stod fördes han af erinringen tillbaka till flydda år. Han tyckte sig se gossen i hans lyckliga barndom, då hans allvarliga, menlösa blick rörde faderns bättre känslor och framkallade i hans hjerta önsknimgar och beslut att för framtiden söka att beträda en bättre bana samt eftersträfva ett högre och ädlare mål. Han såg honom i skolan bland tre hundra kamrater, af hvilka han omfattades med kärlek och vänskap, såsom han ock egde sina lärares förtroende och aktning. Han erinrade sig hvilka höga förhoppningar han sjelf hyst om sin son, då han hörde, huru han lofordades och beun-

drades, medan han ännu vistades i skolan, och då det allmänt omtalades, hvilken lofvande yngling Kristian Hilliard var, huru han tid efter annan gjorde framsteg, så att man lyckönskade honom att blifva en stor och nyttig man i samhället. Derpå fördes hans tankar på sonens akademitid, då hans namn uppräknades bland framstående ynglingar och då han för sin exemplariska redlighet tillvunnit sig det ridderliga lofordet: *Sans peur et sans reproche* (utan fruktan och utan klander).

Han hade alltid gjort sig höga föreställningar om gossen, alltid älskat honom på ett sätt, som han kunde älska. Svårligen kunde han tänka sig, att han inom ett par dagar skulle för sista gången se den sonen, som hans sträfva, hårda natur hade lärt sig älska, och för sista gången vidröra den hand, som så ofta och så hjertligt omfattat fadershanden. Hade han nere i sitt rum utstått en häftig kamp, ännu bittrare var hans ångest, der han nu stod bredvid den sofvande ynglingen, som bar prägeln af samvetsro och lugn. Skulle han, den olycklige fadern, öfverlemna sin son åt döden? Skulle han frivilligt öfverantvarda den förhoppnings-

fulle åt de obevekliga böljorna? Hvad skulle han välja? Naturligtvis icke skam och vanära.

Men en annan fråga: Är det så fullkomligt säkert, att Eglantine skall förolyckas? Skall man med visshet kunna vänta sig skeppsbrott? Skeppsredaren svarade härpå nej och fann på samma gång anledning att hoppas. Det gamla skeppet kunde ännu en gång bestå sin färd genom vågorna. Sämre fartyg än det hade gjort lyckliga resor. Han kunde erinra sig gamla skepp, som voro en skam för egarne, men som likväl hade uthärdat mången häftig storm och lyckligen framkommit till bestämmelseorten, hvarför icke då äfven Eglantine? Hans omsorg om Kristian hade gjort honom folkskygg och rädd på gamla dagar. I denna ångest sökte han fasthålla hoppet lika krampaktigt, som mången skeppsbruten sjöman omfattat en flytande balk af något af hans egna gamla ruttna skepp. Nog kunde man ta för gifvet, menade han, att fartyget skulle hinna fram till sin destinationsplats, och i fall det skulle taga skada på bortresan, så skulle nog Kristian undvika att företaga hemfärden i detsamma. Svår skulle

visserligen förlusten blifva för egaren sjelf, men det skulle vara en försvinnande obetydlighet i jemförelse med att återfå sonen i ett lyckligt tillstånd. Pekuniär förlust kunde han naturligtvis lättare uthärda än förlusten af sin ende son eller förlusten af menniskors anseende.

»Så må det då ske», mumlade han för sig sjelf. »Det är bäst att låta honom komma ut och försöka sin lycka.» Sakta vände han om och lemnade det tysta rummet. Då han stängde dörren förekom det honom, såsom om han skulle utesluta sig sjelf från allt ljus och all tröst och hölja sig i det svartaste mörker. Han hade emellertid fattat beslut att låta Eglantine gå till sjös, men hvad dess öde skulle blifva, *det visste han icke.*

Solen sken klart, luften var frisk och behaglig, då Kristian på morgonen red ned till hamnen. Han hade mycket att ombestyra och tiden var bestämd, då Eglantine skulle afsegla. Hans hytt måste ordnas i öfverensstämmelse med hans smak, så att den i någon mon kunde likna det rum han bebodde. Under sina resor, i främmande länder hade han samlat många

dyrbara saker och värdefulla taflor. Hans väggar voro fullhängda med alster af forntidens mest berömda mästare, äfvensom nyare landskapsmålningar, jemte idyller och skaldestycken.

Och likväl var han icke någon sybarit eller någon egentlig slösare. Hans kärlek för det sköna föranledde honom att omgifva sig med allt som är angenämt för ögat, allt som erinrar om konstnären eller skalden eller i allmänhet det älskliga och behagliga, men han kunde när som helst umbära alltsammans och ha lika stort nöje i det inskränktaste lefnadssätt, i naturens enkelhet vid stränderna af en flod, ja till och med i vilda skogstrakter. Ehuru *dolce far niente* (en angenäm, behaglig sysselsättning) utöfvade ett mägtigt inflytande på honom, var han dock icke någon slaf af maklighet och sysslolöshet.

När det nu på allvar var fråga om att göra en resa i sin fars gamla svarta skepp, beslöt han att mildra de oundvikliga besvärligheterna så mycket som möjligt och göra allt så drägligt han kunde. Vid sin fars kontor mötte han kapten Thorpe.

-God morgon, kapten Thorpe, hur

mår ni i dag?» frågade han. »Jag kommer för att ordna min boning, ty ni har väl, förmodar jag, någon liten hytt, som rymmer mig och mina saker.»

»Det är således er verkliga mening att resa med oss, herr Kristian?» yttrade kaptenen i en ton, som förrådde mycket tvifvel.

»Ni synes alls icke vilja tro mig förr än vi ha lemnat hamnen och befinna oss ute på sjön», sade Kristian, »och sannolikt menar ni väl äfven då, att jag skall tillropa det första fartyg vi möta för att med det samma följa med tillbaka.»

Kapten Thorpe skrattade.

»Nej», fortfor han, »jag tror er, herr Kristian. Ni är visst inte af den sorten, som efter att ha tagit första steget genast är redo att vända om. Männen ha varit på utkik hela morgonen.»

»Efter mig, kan jag tro? Jag skall visa mig för dem nu. Hur är det med dem? Väl, förmodar jag?»

"Å jo", sade kaptenen tvifvelaktigt. »Några af dem ha klagat och knotat hela morgonen. De tro att ni vill dra ut på tiden och i sista ögonblicket lura dem. Lukas har pluggat i dem att ert tal om att resa med, är endast ett fint bedrägeri, hvarmed ni vill

lugna dem, och att ni således icke har för afsigt att resa. Han och Cairns grälade häftigt derom i går afton.»

»Jag skall snart visa dem om det är skämt eller icke. Kommer ni ombord snart".

"Jag kommer genast. Jag skall endast afsända en biljett till herr Hilliard." Kristian red vidare och kapten Thorpe gick in på kontoret. Då han kom ut, blef han tilltalad af en stackars tiggare, som hade stått utanför kontorsdörren nära en half timme.

»Hvad vill du?» frågade kaptenen på sitt sträfva, rättframma sätt.

»Är det sant att unge herr Hilliard skall resa till Quebec ombord på Eglantine?" sade mannen med darrande röst.

Kaptenen såg förvånad ut öfver mannens fråga och sade: "hvad har du med det att göra?"

»Jag ber om ursäkt, gode herre», svarade mannen höfligt. »Herr Kristian har varit mycket god mot mig och — och —»

Han kunde icke få fram hvad han ville, ty han var i högsta grad förlägen.

»Hvarför frågar du inte honom sjelf?

För en stund sedan talade han med mig just här, och det såg du väl?»

»Men han såg icke mig, och jag vågade inte tala till honom — — han g — — er mig alltid någonting“, stammade mannen i sin förvirring.

»Du talar som om du inte vore klok», sade kaptenen. »Det skulle flera än jag säga. Hvad angår resan, så är det bestämdt, att herr Kristian skall resa med oss på Eglantine. Nu för tiden ha menniskor besynnerliga idéer för sig.»

»Men han har väl något skäl, han måste ha något skäl!» sade mannen ifrigt.

»Visst har han väl det“, genmälte kaptenen tvärt. Han hade ej lust att samtala med denne man om det egentliga skälet. Det skulle ej vara nyttigt att ytterligare öka ryktet om Eglantine.

»Hvar är herr Kristian nu? Är han nere vid hamnen? Kan jag få tala vid honom der?“

Kapten Thorpe yttrade: Visst får du det! Gå bara! En man, som är rädd för att få någonting, blir nog inte bortdrifven!“

Mannen blef skamflat, som om han hade fått en örfil. Kaptenen gick sin

väg, full af harm öfver »sådana der landsstrykare". Han var för tillfället vid dåligt lynne, och det fordrades ej mycket för att göra honom uppretad.

Bland besättningen på Eglantine egde häftiga stridssamtal rum, då Kristian kom.

»Sade jag er inte det?» skrek Cairns triumferande. »Hvad sägen I nu, kamrater?»

"Tig med det så länge", röt Lukas argt och vresigt. »Vänta till dess du först får höra hvad han har att säga. Kanhända han endast kommer för att utspionera tillståndet om bord.»

Cairns såg på honom med förakt och sade: »Det är väl *du*, som är en spion. Du bär dig vackert åt! Hör på, kamrater! Om ni någonsin få se en hvit korp, så helsa honom från herr Lukas och säg, att han skall bli mycket glad, om han får låna en af hans fjädrar och sätta i sin helgdagshatt — —"

Cairns blef afbruten, ty herr Kristian kom. Han fann, att sjömännen voro på utkik, såsom Thorpe hade sagt. Emellertid låtsade han om ingenting, utan talade med dem om ett och annat, utan att nämna något om resan, och då i detsamma kapten Thorpe

kom, följde han honom ner i sin hytt för att der ordna sina saker.

»Der ser ni hur det är!» ropade Lukas, då Kristian aflägsnade sig. »Ingen må tro att han ämnar resa med oss! Vi hörde inte ett ord derom.»

Männen sågo på Cairns och väntade att han skulle svara, men han hvarken hörde eller ville höra på hvad som sades, utan förblef i sin öfver relingen lutande ställning.

»Cairns, tror du ännu att han reser med?» frågade en yngling på fjorton år, den yngste af besättningen.

»Om du väntar, så får du se», var det svar han fick.

De behöfde ej vänta länge. Kaptenen ropade på Cairns och befalde honom och en annan man att följa herr Kristian och bära hans saker ombord. Cairns kunde icke låta tillfället att ge Lukas en pik gå sig ur händerna.

»Kom med, kamrat», sade han halfhögt, ty Kristian stod bredvid och hörde det. »Vår unge reskamrat vill förmodligen rymma ifrån oss, och derför är det bäst att du har blicken fästad på honom, då han viker om hörnet. Ty tänk om der är någonstädes en ballong, som försvinner med honom undan vår syn!»

Af harm bet Lukas tänderna tillsammans, teg och vände sig bort.

Nästan hela dagen var Kristian sysselsatt med att göra sin hytt i ordning. Han hade med sig Maud för att visa henne sin nya boning, och det var ett rigtigt nöje för honom att höra sjömännen göra sina fria anmärkningar öfver den ungdomliga skönheten. Icke ofta, tyckte de, kunde man få se en så vacker flicka, som herr Kristians fästmö. Han hade just ledsagat Maud till hennes hem samt återvände nu sista gången till hamnen, hvarvid han på vägen dit upphann sin far, som också ämnade besöka Eglantine. Han svarade på sin sons vänliga helsning med en nickning, fortsättande derpå sin väg utan att säga någonting. Kristian gick bredvid honom och undrade mycket hvad han ämnade göra om bord. Tänk om han hade för afsigt att befalla kapten Thorpe att icke afsegla med sonen om bord! Ty hvad skulle han ej kunna göra under sin närvarande sinnesstämning!

Vid hamnen måste de stanna, ty man höll på att rengöra platsen. En kolvagn hade brustit midt i tu och kolen betäckte hela platsen och de måste vänta under det männen skyndsamt

skyfflade undan kolen, ty att gå omkring var omöjligt. Nära bredvid stod Cairns med sin lilla flicka i sina armar. Flickan såg klen och sjuklig ut, men var ovanligt mild och vänlig.

»Det är pappas skepp, Nanny», sade han och pekade dervid på Eglantine. »Det med röda flaggan.»

Flickan såg på det gamla skeppet.

»Det är inte vackert», sade hon, och Kristian kunde icke låta bli att skratta åt hennes yttrande.

Vackert var det visst icke. Det var det fulaste i hamnen.

»Det är så vackert det behöfs», svarade Cairns. "Om det kan föra pappa till Quebec och hem igen, så är det vackert nog, och du bryr dig väl inte om, att det är svart och fult, eller hur, Nanny?»

»Kommer ni snart hem, pappa?»

»Det beror på många omständigheter, mitt kära barn. Jag vill komma tillbaka till min lilla flicka, så snart som vind och våg tillåta det.»

»Hvilken väg går ni?»

»Rakt utåt der solen går ned.»

»Det är så starkt sken, att jag icke kan se på det", sade flickan, höll dervid handen för ögonen och försökte att se ännu bättre. "Går ni rätt ige-

nom det starka ljuset? Går ni så långt, att ni kan se porten?»

»Hvilken port, Nanny?»

»Den som är derinne i ljuset, härlighetens port, ni vet väl?»

»Hvar har du hört talas om den porten, Nanny?» sade Cairns något förvånad.

»Jo, i min lilla sång: »När solen sjunker i vester". Jag skulle gerna vilja gå med er. Der är bara guld, bara ljus.»

»Skall jag hugga af ett stycke, då jag går igenom, och taga det hem till dig?» frågade Cairns leende.

»Ni kan inte», sade flickan. »Och det skulle skada porten».

Kristian kom närmare.

»Är det er lilla flicka, Cairns?»

»Ja, herr Kristian. Hon är mitt enda barn och jag måste lemna henne ensam nu. Jag har burit henne hit för att visa henne skeppet.»

"Tag henne ombord och låt henne se hvad der finnes. Du vill gerna veta hurudant skeppet är, hvari din pappa skall segla, du vill väl det, min flicka?» sade Kristian, med sitt vanliga milda leende, hvarmed han alltid tillvann sig förtroende af både gamla och unga.

»Hon är rädd för sjön», sade Cairns. »Alltid när jag går om bord gråter hon och är förskräckt att jag skall omkomma i vågorna. Var inte rädd, Nanny, pappa kommer snart tillbaka till sin lilla flicka, om Gud vill.»

Herr Hilliard gick öfver kolen, ty han ville komma undan, så att han icke hörde samtalet.

Kristian yttrade några ord till Cairns, lade en ny blank halfkrona (2: 50 i svenskt mynt) i flickans hand och följde derpå sin far om bord. Kapten Thorpe kom i det samma upp på däck och hade något att säga en af männen.

»Jag önskade komma ombord ännu en gång, innan ni segla», sade herr Hilliard. »Jag förmodar att ni är redo att lemna hamnen.»

»Ja», svarade kaptenen, »vi skola lyfta ankar i morgon bittida, om allt går väl.«

Herr Hilliard gick omkring hela skeppet och betraktade både smått och stort. Allt var i ordning och han hade ej anledning att göra en enda anmärkning. Hvarför han hade kommit visste han ej rigtigt sjelf. Han hade känt en oemotståndlig längtan att se det gamla skeppet ännu en gång, ja för sista

gången, ty han kunde icke frigöra sig från den tanken, oaktadt han motarbetade den.

Solen hade sjunkit i vester och det gamla skeppet låg nu insvept i mörker, då han lemnade hamnen. Han vände sig om och tyckte att det svarta föremålet såg dystrare ut än någonsin. Ej underligt att han med raska steg aflägsnade sig derifrån.

Skulle skeppet blifva hans sons graf?

FEMTE KAPITLET.

Det var en klar, månljus afton, och Maud Ingleton gick till trädgårdsporten för möta Kristian och säga honom sitt farväl. Under samtalet yttrade hon sina farhågor, och huru djup hennes sorg var, derom vittnade hennes tårfylda ögon.

»Tror du på aningar, Kristian?» frågade hon med darrande röst.

»Aningar!» upprepade han. »Nej, visst inte. Hvad är det för grubbel du har fått för dig?» frågade han leende.

»Skratta inte åt mig, Kristian», genmälte hon bedjande. »En besynnerlig

aning har oroat mig hela dagen, utan att jag har kunnat motstå den.»

»Angående min resa, kanhända? Tror du att någon olycka skall hända mig? Var inte ledsen, min älskade. Jag har varit öfver hela verlden i det närmaste, och ännu aldrig har något ondt händt mig.»

»Kristian, hvarför ville inte din far visa dig det besynnerliga brefvet?» frågade hon betecknande. »Hvarför förbjöd han dig resa? Jag är viss att någonting kommer att hända, det känner jag på mig.»

»Min älskade, hvad menar du då skulle hända mig? Det är ju den lämpligaste årstiden för en sådan resa, och kapten Thorpe tror till och med att vi komma att göra en snabb resa. Du har virkning och handarbete att sysselsätta dig med, jemte annat som tillhör utstyrsel, och på det sättet skall tiden förflyta fort nog. Jag hoppas du är redo för mig när jag kommer hem igen. Kom i håg det Maud, att jag väntar ej längre. Detta är en sak, som jag sjelf afgör, icke min far. Få vi hans bifall, så är det godt och väl, hvarom icke skall du dessförutan tillhöra mig. Derför aftorka dina tårar

och säg mig ett farväl, som jag kan minnas och tänka på både natt och dag till dess jag ser dig åter.»

* * *

Utanför Kristians förstudörr stod en man med ett bref i handen. Det ena ljuset efter det andra släcktes i fönstren och gatorna bblefvo allt mer och mer folktomma. Månen höjde sig öfver de aflägsna bergen lik en ofantlig eldkula, och från den klara himmelen utströmmade hans silfverhvita ljus öfver hela nejden, och ännu stod mannen och väntade.

Stadens ur slogo den ena gången efter den andra, gifvande tillkänna nattens flyende timmar„ hvilket jemte det sakta brusandet af böljorna, som bröto sig mot stranden, vaar det enda hörbara ljud i den stilla nattten, ty hela stadens befolkning låg i sin djupa sömn, emedan det var redan midnatt.

På afstånd hörde mannen ändtligen ljudet af fotsteg och trodde nu att han icke skulle behöfva vänta längre.

»Här är han nu ändtligen», mumlade han för sig sjelf. »Jag började tro att han aldrig skulle komma.»

Med raska steg kom Kristian Hilliard — ty det var verkligen han — och inom en kort stund stannade han utanför sin dörr. I samma ögonblick som han satte i nyckeln, öppnade och höll på att stiga in, tilltalades han af någon bakom sig, hvarvid han hastigt vände sig om.

»Hvem i all verlden är här så sent på natten?» frågade han förvånad. »Hvad är det på färde?»

»Jag ber om förlåtelse, bäste herre», svarade mannen. »Vill ni vara god och läsa detta, när ni kommer in? Det tar inte lång tid», tillade han bedjande.

»Hvad är det?» Kom hit Milby! Hvarför brådskar ni så med att gå er väg?» yttrade Kristian, då mannen ämnade gå.

»Jag ville endast lemna er brefvet, herr Kristian. Jag har stått och väntat här sedan i skymningen. Var god och läs det, jag ber så mycket.»

»Läsa det skall jag väl. Det är väl skrifvet för att det skall läsas, förmodar jag. Kom in och tag er ett glas, ni har stått här så länge.»

»Bäste herre, jag vill inte det, jag vill inte det. Vill ni vara god och ursäkta mig, herr Kristian?»

»För all del gå», sade Kristian godmodigt. »Ni är rädd kanhända, att jag skall göra er drucken. Ack, nu erinrar jag mig det, ni är absolutist, är det inte så?»

»Jo, bäste herre, god natt!» Milby såg sig omkring med spejande blickar. »Var god och låt ingen veta hvad jag har skrifvit! Lofva mig det, herr Kristian!»

»Ja, det lofvar jag er. Skynda er emellertid hem, så att ni kan komma till sängs. Det skall göra er godt.»

Dervid förde han handen till fickan och ämnade gifva honom något, ty hans gifmildhet manade honom alltid att af sin rikedom dela med sig åt behöfvande. Då Milby märkte det skyndade han sig att komma undan, och inom en minut hade han redan vikit om hörnet.

Kristian gick in. Sedan han tändt ljus märkte han en stor mängd bref, som lågo på bordet. De hade kommit med sista aftonposten, och bland dem voro några som han väntat otåligt i många dagar. Han satte sig ned och var innan kort så upptagen med deras innehåll, att han förglömde huru sent det var på natten. Klockan slog om

igen och om igen och morgonen nalkades, och likväl måste han skrifva svar på några af dem, ty under följande dag hade han ingen tid. Uttröttad reste han sig ändtligen och lade undan brefven.

»Tiden tillåter ej, att jag sitter här längre», sade han för sig sjelf. »Jag måste gå till sängs och för sista gången åtnjuta sömn och hvila, innan jag företager min resa.»

Han sof långt frampå morgonen. Solen stod högt på himlen, när han åter vaknade. Då han såg ut genom fönstret, vimlade det öfver allt af menniskor, hvilka redan voro i full verksamhet derute. I det samma knackade någon på dörren och då han öppnade, sade man honom, att en af sjömännen väntade der nere i salen; han hade nemligen blifvit skickad för att hemta nattsäcken jemte andra saker. Kristian skyndade ned och träffade der Cairns.

»Kaptenen har skickat mig att hemta er nattsäck, äfvensom andra saker för att bäras om bord», sade han. Dessa ord uttalade han med en ängslig ton och med en blick, som väckte Kristians uppmärksamhet.

»Hvad fattas er?» frågade han vän-

ligt. »Ni ser ut som om ni hade vakat hela natten.»

»Ja, det har jag också. Jag har vakat öfver min lilla flicka. Hon är svårt sjuk, och doktorn talar så besynnerligt om henne. Jag frågade honom, om han trodde att hon skulle dö nu. Det trodde han just inte, om jag förstod honom rätt.»

»Hon har alltså blifvit hastigt sjuk, ty det är väl samma flicka som jag såg i går afton?»

»Ja, herr Kristian, det är Nanny. Men jag kan inte säga att hon har blifvit hastigt sjuk, ty under de två sista åren har hon nästan beständigt varit sjuk, ja, hon har riktigt aftynat, och säkert är det väl att hon icke kan bli frisk. Hon har inte lång tid qvar, tyckes det mig.»

»Tror ni inte att hon lefver till dess ni kommer hem igen?» frågade Kristian deltagande.

»Doktorn säger, att det väl kan hända, och han vet det nog bättre än jag. Hon sjelf påstår att hon går hem, det är just det besynnerliga i saken: flickan tyckes veta sin tid.»

»Cairns, ni ville väl helst undvika

att resa», sade Kristian. »Jag förmodar att ni vill stanna hemma.»

Cairns skakade på hufvudet och sade: »Jag tackar er så mycket, herr Kristian. Om jag lemnar detta skepp, så måste jag taga hyra på ett annat, som gör kortare resor. Det är emellertid inte första gången jag har bekymmer för lilla Nanny.»

Han brukade alltid vara munter och glad, men nu var han dyster och ängslig, då han tog kappsäcken på axeln och gick.

»Hvar och en har sina besvärligheter», tänkte Kristian. »Ingen undslipper bekymmer i denna verlden.»

Han satte sig ned vid frukostbordet och öfvertänkte dervid, antingen han skulle besöka sin far eller icke, innan han reste. Han hade beslutat att icke göra det, ty han visste alltför väl på hvad sätt han skulle blifva mottagen, men nu, då dagen för afresan kommit, var han obeslutsam och tvekande.

»Jag har god tid», tänkte han, »så att jag hinner rida dit. Det tyckes inte vara rätt att företaga en så lång resa, ja en resa som kan bli längre än någon förmår tänka sig, utan att säga

honom ännu ett sista farväl. Jag beslutar alltså att besöka honom.»

Herr Hillard satt ensam vid frukostbordet och läste tidningen. Vid hvarje ljud som hördes, spratt han till af oro och förskräckelse. Hans utseende vittnade om sorg och bekymmer. Frukosten smakade han ej. Kaffet och annan varm mat lät han stå der och kallna.

Kristians vackra sto trafvade raskt utåt den långa alléen, hvarvid hennes präktiga sadel glänste i solljuset. Midtför förstudörren stannade hon af sig sjelf, böjande dervid sin långa hals, såsom vore hon stolt öfver den fasta hand, som höll hennes tyglar. Kristian klappade henne, uttalade ordet »stilla!» och gick derpå in.

»God morgon», sade han vänligt och utsträckte handen. »Jag kommer hit för att säga farväl. Eglantine seglar i eftermiddag.»

Herr Hilliard såg likgiltigt på honom. »Du gör dig onödigt besvär», yttrade han utan att fästa afseende vid sonens utsträckta hand.

»Jag har åtskilligt att uträtta, innan jag går ombord», sade Kristian och kände mycken böjelse att endast få

lemna rummet, »men som jag visste,» fortfor han, att jag på en kort stund kunde göra besök här på min snabbfotade Lukretia, fattade jag beslutet.»

Den ädle ynglingen stod framför sin far och väntade i lugn värdighet på ett ord eller en blick, som vittnade om försoning, men han väntade förgäfves.

»Jag önskar endast på några minuter få tala om ett och annat, som är för mig af största vigt», sade han mildt och saktmodigt. »Jag får icke uppehålla mig längre, ty min tid är dyrbar.»

»Och så är min», var det sträfva svaret.

»Jag vet det och derför vill jag icke heller ta den altför mycket i anspråk. Hvad jag har at säga skall endast fordra några minuer»,

»Som jag ick: har att uppoffra», inföll herr Hillia:d och steg dervid upp från sin stol.

»Jag vill då säga farväl. Jag är ledsen att hafva oroat er», sade Kristian med ett uttryck af djup smärta. Åter utsträckte han sin hand och efter en stunds besinning vidrörde herr Hilliard den med fingerspetsarna.

Dörren tillstängdes och snart hördes Lukretia galoppera utåt alléen, och Hilliard var åter ensam. Ensam, och hans ende son lemnade honom för att gå döden till mötes. Hur han än bar sig åt, kunde han dock icke befria sig från den plågsamma tanken. Förgäfves sökte han lugna sig med den erinringen att andra skepp, som varit lika odugliga som Eglantine, uthärdat Atlantens häftiga stormar samt återkommit oskadade.

Han tog sin kikare och gick upp i ett torn af huset, hvarifrån han brukade se sina skepp segla ut ur hamnen. Långsamt förflöt tiden under det han satt der och väntade att få se det gamla svarta skeppet utlöpa, hvilket skulle föra hans son ut på hafvet bland farorna, af hvilka man der är omgifven. Han visste att farttyget ej skulle afsegla förr än på efter-middagen och likväl satt han der i det öppna fönstret och ansträngde sina ögon med att kika på det gamla skeppet, ty han fruktade att fartyget kunde utlöpa den stund han *icke hade* kikaren rigtad på detsamma.

Ändtligen kom det. Seglen hängde lösa och slankiga i den knapt märk-

bara brisen. Det svarta skrofvet förekom honom svartare än någonsin. Fören var sönderhackad och ful och utgjorde en rigtig motsats till det vackra namnet Eglantine, som betyder törnros. Solen sjönk allt lägre i vester, utgjutande sitt rika ljus öfver den lugna vattenytan. I detta gyllene haf gick skeppet framåt med allt mer ökad fart. Vinden fylde dess segel och dref det öfver de glittrande vågorna. Till slut syntes det endast som en mörk fläck, och så försvann det i den glödande vestern.

* * * *

Folket märkte att Richard Hilliard blef mer och mer dyster och ängslig. Hans kontorister böjde sig under den jernhårda hand som öfver dem utöfvade en ständig tryckning, men i hemlighet hatade de sin gamle principal, som ständigt plågade dem med sina bittra förebråelser. De varma soliga dagarna upphörde och derpå följde vintern med köld och täta dimmor. Underrättelser anlände att Eglantine lyckligen hade uppnått sin bestämmelseort efter en snabb och lätt resa. Man

var nu sysselsatt med att lossa lasten. Richard Hilliard kände sig lättare om hjertat. »Om skeppet så hastigt uppnådde det aflägsna landet, hvarför skulle det då icke lika fort och säkert komma tillbaka?» Med den tanken tröstade han sig och var lugn. Emellertid fattade han ett visst beslut och det var att sälja Eglantine och aldrig mer utsätta sig för sådana äfventyr. Om skeppet en gång lyckligt och väl inlöpte i hamnen, så skulle det dock aldrig mer afsegla såsom hans tillhörighet.

Så resonnerade han för sig sjelf. I anledning af den glada underrättelsen blef han allt mer och mer hård. Han harmades på sin son, som, såsom han tyckte, hade trotsat hans magt och myndighet och uppeggat sjömännen och gjort dem upproriska. Mera orubblig än någonsin blef han i sitt beslut att aldrig gifva sitt bifall åt sonens förbindelse med Maud Ingleton, och att, om han fortfor i sitt beslut att vilja gifta sig med den fattiga flickan, skulle han göra honom arflös. Under det han sålunda fattade beslut och uppgjorde planer var Kristian stadd på hemresan och längtade otåligt efter den dag,

då han åter skulle få sätta foten på brittisk jord.

»För mig är det obegripligt, huru någon kan frivilligt välja sjömanslifvet», sade han en dag till Cairns. »Det synes emellertid som om ni verkligen tyckte om det och hellre ville vara på hafvet än på land.»

»Jag tillstår att jag hellre vill det. Vi sjömän vänja oss vid att betrakta hafvet såsom ett hem, såsom vårt stora hem. Jag tycker också, att vi ha det bättre än de som bo i sina trånga, fuktiga hål i städerna. Herr Kristian, ni har väl inte en karta som jag kunde få se?»

»Hvad för en karta skulle det vara?»

»En karta som föreställer gamla och nya verlden. Jag ville gerna se, huru gamla England ligger mot Amerika.»

Kristian funderade en stund och sade derpå: »Jag vill minnas att jag har en sådan någonstädes. Efter hvad jag kan erinra mig har jag sett en bland mina saker. Jag skall gå och söka efter den.»

Cairns svarade: »Jag tackar så mycket. Besvära er inte dermed nu. Det kan vara till en annan gång.»

»Ingen tid är så lämplig som den

närvarande. Om jag icke söker nu, så glömmer jag det en annan gång.»

Han gick ned i sin hytt, hvälfde kappsäcken och uttömde alla sina saker på golfvet.

»Hvilken oordning», utropade han. »Jag önskar, att jag hade Maud här, att ordna mina saker. Qvinnor sköta alltid sådana göromål bättre än män. Jag vet inte hur det kommer sig, men alltid äro mina saker i oordning.»

Under det han sökte bland sina saker påträffade han ett bref som var förségladt och adresseradt till honom sjelf.

»Ett bref till mig och icke ens öppnadt!» Han blef högst förvånad. »Från hvem har jag väl fått det?»

Ögonblickligen kom han att tänka på den sista aftonen i England och sitt sammanträffande med Milby den natten.

»Huru skamligt jag har burit mig åt! Jag lofvade den stackars mannen att läsa det, och jag har icke ens öppnat det. Hvad skall han tänka om mig?»

Han öppnade det och for med ögonen hastigt öfver raderna. Efter ett flyktigt genomögnande af brefvet rå-

kade han i en besynnerlig sinnesstämning. Han stängde dörren, satte sig ned vid bordet och genomläste brefvet från början till slut.

»Jag ber er om förlåtelse för att jag skrifver detta bref, herr Kristian, men när jag hörde att ni skulle göra en resa med Eglantine ansåg jag mig pligtig att säga eder något. Jag vet att jag kan förlora min plats för hvad jag gör, och om herr Grant visste det, så skulle han afskeda mig utan betyg, eller hvad värre är, gifva mig ett dåligt sådant. Ty jag förråder hans enskilda sysselsättning och missbrukar hans förtroende, och likväl måste jag säga er det, ty ni har varit i sanning god mot mig. Då jag icke hade någon enda vän i verlden, så var det ni som skaffade mig denna plats och hvar ni ser mig har ni alltid ett uppmuntrande ord för mig, och ofta för ni handen i fickan för att gifva mig hvad er godhet föreskrifver. Jag skall aldrig förgäta hvad ni har gjort för en gammal fattig man, som är öfvergifven och utan vänner, och då jag nu är i stånd att säga er, hvad ni bör veta, känner jag mig pligtig att göra det. I dag på morgonen stod jag vid herr Hilliards

kontor, då ni mötte kapten Thorpe, stannade och talade med honom. Af hvad som sades inhemtade jag att ni skulle göra en resa till Quebec i det gamla usla skeppet Eglantine och att det skulle afsegla genast. Jag följde er ned till hamnen och sökte att få tala med er afsides, men kunde icke få det, och jag måste gå tillbaka till min sysselsättning utan att få tala med er. Då beslöt jag att skrifva och vänta vid förstudörren till dess ni kom hem, för att lemna er brefvet. Jag hörde er säga att ni icke skulle besöka er far, herr Hilliard. Hvad skulle ni säga när jag berättar er detta? Ni tänker kanhända att jag har uppdiktat hvad jag här omtalar i afsigt att sjelf vinna någon fördel? Jag kan icke hjelpa om ni gör det. För flera månader eller närmare ett år sedan besigtigade herr Grant skeppet Eglantine. Det hade lidit skada under sin sista resa och inhalades i dockorna för att undergå reparation. Han anstälde en noggrann besigtning, skref derom till er far, herr Hilliard, samt lemnade mig brefvet för att lägga det i kopiepressen. När jag tog det ur pressen skulle jag ögna öfver det för att se om

det var rigtigt kopieradt. Det var mycket tydligt, ja ovanligt tydligt. Jag kommer särskildt i håg att jag märkte det. Skrifvelsen är af följande lydelse: 'Jag har anstält en grundlig och omsorgsfull undersökning af skeppet Eglantine och finner det i ett ytterst dåligt tillstånd, nästan genomruttet. Fogarna för stor-stagen och stor-märsstagen äro ruttna, hvarigenom stormasten är försvagad, mesanmasten osäker, plankorna på många ställen så ruttna, att de kunna falla i bitar vid den minsta stöt! Jag kan icke upprepa alla de skeppstermer, som nyttjades, och jag förstår dem icke heller, men jag kommer särskildt i håg herr Grants slutanmärkning: 'I sitt närvarande tillstånd är skeppet Eglantine visst icke dugligt för sjön, ja jag betviflar att det genom reparation kan blifva dugligt, d. v. s. för en längre resa. Såsom *kustfartyg* kan det vara bra nog, om det repareras grundligt.' Derpå uppräknades en hel mängd nödvändiga reparationer jemte en fullständig redogörelse för skeppets närvarande tillstånd, men, såsom jag redan har sagt, jag kan icke uppräkna allt. Herr Grant vet icke att jag såg brefvet, d. v. s. läste det. Det

var min syssla att i pressen kopiera brefven, men icke att läsa dem. När fartyget var reparéradt besigtigade han det åter och sände ytterligare rapport derom till herr Hilliard, bekräftande hvad han hade sagt förut: att det kunde användas som kustfartyg, men visst icke för någon långresa. Till en början förundrade jag mig att herr Hilliard vågade skicka ut fartyget, sedan han erhållit en sådan underrättelse om det, men när jag erinrade mig, att han var en rik skeppsredare och Grant en fattig man med stor familj och dertill ett mindre ömt samvete, så var hemligheten förklarad. Förlåt min skrifvelse, herr Kristian! Mitt samvete lemnade mig ingen ro, förr än jag uppfylde dess kraf. Jag litar på er redlighet att icke förrådla mig. Gör ni det, så förlorar jag min plats.»

Kristian Hilliard erfor härvid harm och ovilja, och det första han gjorde var att rifva brefvet i bitar, men sanningen af den enkla okonstlade berättelsen, som han nu hade läst var oemotsäglig, och der satt han öfverväldigad af skam och blygsel öfver upptäckten, att hans far frivilligt och för vinnings skull utsändt det gamla eländiga skep-

pet Eglantine att utsättas för en nästan viss undergång.

SJETTE KAPITLET.

Hafvet var fullkomligt lugnt, ty det hade icke blåst på flere dagar. I den stilla natten dref Eglantine sakta fram på den klara vattenytan, lemnande i sitt kölvatten en bred, ljusfåra.

»Detta är en ganska vacker syn», sade kaptenen, i det han lutade sig öfver relingen, »men jag skulle hellre vilja se skummande vågor just nu. Vi hafva haft tillräckligt af detta lugna väder.»

»Tror ni att denna stiltje skall räcka länge?» frågade Kristian, utan att med sin röst förråda de känslor af bitter skam och sorg, som han erfor.

»Icke länge; barometern har fallit och jag hoppas på en förändring snart. Jag tror att det börjar blåsa litet nu.»

Under det han talade, hördes vinden susa i tacklingen och seglen började röra sig.

»Ja, jag trodde säkert att detta lugn skulle betyda något; vi skola få god vind nu, herr Kristian.»

»Jag förmodar att det blir storm.»

»Ja, det är troligt. Sjön påminner mig alltid om en katt; hon gömmer sina klor väl till det sista ögonblicket, då hon hastigt klöser till. Hafvet är ett förrädiskt ting.»

»Kapten Thorpe, i händelse en storm uppstår, hvad skall ni då göra med lasten?» frågade Kristian plötsligt.

»Det beror på omständigheterna; lasten är ganska tung, men det betyder ingenting i en icke alltför svår storm.»

»Det vill säga om fartyget är säkert», svarar Kristian lugnt.

»Naturligtvis.»

»Men om det icke är säkert?»

»Eglantine är det», svarade kapten Thorpe med eftertryck.

»Nej, så är icke förhållandet», sade Kristian bittert och med en förfärlig ångest i sitt hjerta. »Vet ni icke, när ett skepp är sjödugligt?»

»Nej, det vet hvarken jag eller någon annan utan att undersöka det. Jag sjelf har aldrig undersökt Eglantine, men Grant har gjort det, och han ansvarar för dess säkerhet.»

»Det är ett olyckligt misstag», svarade Kristian, bemödande sig att reda

sina förvirrade tankar, »skeppet Eglantine är *icke* sjödugligt.»

Kapten Thorpe betraktade honom i mållös förundran.

»Hvad menar ni, herr Kristian?» utropade han slutligen.

»Jag har just nu inhemtat kännedom derom», sade Kristian, djupt gripen af nödvändigheten att för denne man omtala något, som skulle kasta misstankar på faderns namn. Men det kunde icke hjelpas; besättningens lif måste om möjligt räddas, till och med på bekostnad af hans faders heder. Den tilltagande blåsten samt molnen, som nu hastigt samlade sig, visade honom att ingen tid var att förlora samt att de försigtighetsmått, som möjligtvis kunde tagas, icke skulle uppskjutas ett ögonblick.

»Ett bref lemnades mig, innan jag reste från England; jag stoppade det i min ficka och glömde det. Nu har jag funnit det och läst det», sade han mekaniskt. »Jag har derigenom fått veta att Eglantine icke är lämpligt för en lång resa samt att ingen reparation skulle sätta det i stånd dertill.»

»Från hvem är brefvet?» frågade kapten Thorpe misstroget.

»Från en, som är väl underrättad», svarade Kristian med en åtbörd af blandad oro och otålighet.

I detta ögonblick kunde han icke uthärda motsägelse eller tvifvel. Han visste att brefvet icke innehöll någon falsk uppgift; de sista samtalen med fadern gåfvo honom en olycklig bekräftelse på dess sanning. Nu kunde han förstå faderns oro, den besynnerliga, oförklarliga ovilja, med hvilken han mottagit underrättelsen om hans tillämnade resa till Quebec. Alltsammans var nu alltför väl förklaradt.

»Men hvem kunde veta det utom Grant och herr Hilliard?» invände kaptenen, ännu tviflande.

»Jag kan ej säga hvem som underrättat mig, det är nog att jag vet, det hans uppgift är rigtig», sade Kristian sorgset. »Jag var tvungen att omtala det för er, på det att alla nödvändiga försigtighetsmått skulle kunna tagas. Tänk icke på lasten, jag besvär er att kasta allt öfverbord, då det minsta tecken till fara visar sig. Vänta icke till sista ögonblicket, utan gör det så snart blåsten tilltager. Jag icke endast uppmanar, utan i min fars namn befaller jag er.»

»Hvad! kasta hela lasten öfverbord för den minsta vindpust!» utropade den förvånade kaptenen. »Förlåt mig, men ni måste vara från förståndet, herr Kristian! Hvad skulle er far säga, om jag komme tillbaka och omtalade att jag hade slungat allting öfverbord, utan att det verkligen var nödvändigt?»

»Det är verkligen nödvändigt. Om ett fartyg springer läck under en storm, skulle det kunna göra bästa motståndet med eller utan en tung last?»

»Utan den naturligtvis Men hvarför skulle just Eglantine springa läck?»

»Jag säger er att man kan frukta det. Hvarför vill ni icke tro mig?» sade Kristian skarpt. Som han var föga van vid motstånd, blef han häftigt uppretad öfver att just vid detta tillfälle blifva motsagd.

»Jag vill befria er från allt klander.»

»Herr Kristian», sade kaptenen långsamt, »om det är sant som ni säger, så har en skamlig och elak handling blifvit begången.»

De stodo och betraktade hvarandra under tystnad; den ene med en hemlig misstanke tecknad i sitt ansigte och med glöden af en rättvis vrede i sina

ögon; den andra tillintetgjord af känslan af en outsäglig sorg och skam.

»Jag vet det», var det svar, som motvilligt och med ansträngning kom öfver hans läppar. »Men hvad jag säger är dock sant.»

»Eglantine är således ej sjödugligt?»

»Nej.»

Kaptenen utstötte sin harm i häftiga ordalag och slog knytnäfven hårdt emot relingen. »Och jag som öfvertalat de stackars menniskorna att gå sin död till mötes», utropade han i vredesmod. »Jag hade hellre velat hugga af min högra hand än att begå ett sådant djefvulens verk. Hvad skall jag säga till dem?»

»Är det nödvändigt att underrätta dem om hvad jag sagt er? De skola lyda edra befallningar utan att veta orsaken. Vore det klokt att säga dem allt?»

Kaptenen funderade. »Nej, det vore icke klokt», sade han. »Det skulle göra dem modfälda och kanske beröfva dem deras enda utsigt till räddning. Låt dem arbeta och hoppas det bästa. Säg mig allt hvad ni vet, herr Kristian; det kan vara mig till nytta.»

Han talade vänligt och ömkade sig

af hjertat öfver den ovärdige varelse, öfver hvilken hvilade en vanära, som var värre än sjelfva döden. Men snart tvingade sig den misstanken på honom att man velat spela Kristian ett spratt; då han lyssnade till några utdrag ur brefvet, försvann denna likväl och gjorde honom öfvertygad om uppgiftens sanning.

»Hvarför har icke brefskrifvaren, hvem han än må vara, varnat eder förut? Hvarför väntade han till sista ögonblicket och hur kunde han säga er det på detta sätt? Detta är bedrägligt, herr Kristian.»

»Nej, han är ärlig. Jag tror att han icke vetat något om Eglantines bestämmelseort, förrän han händelsevis fick höra att jag skulle följa med. I alla fall är det nu för sent, vi kunna endast göra allt som står i vår förmåga för besättningen. Jag litar på att ni ej tänker på något annat än att rädda alla, kapten Thorpe.»

»Jag vill göra allt hvad jag kan; ingen dödlig kan säga mera.»

»Jag har endast en tröst», sade Kristian passioneradt, »att om de dö, så får jag dö med dem.»

»Det är en klen tröst», sade kapte-

nen vresigt. »De flesta skulle hafva känt det som en större tröst att få stå på stranden. Ni är af den rätta sorten, herr Kristian.»

Kaptenen gick för att gifva besättningen befallningar, och Cairns, som hade stått i närheten, intog hans plats.

»Vi få icke så lugnt väder på hemresan, som vi hade då vi reste bort, herr Kristian. Se på de der molnen och lyssna på vinden, det betyder olycka. Det blir annat än god vind.»

»Hvarför tror ni det?» frågade Kristian med tillkämpadt lugn.

Cairns skakade på hufvudet. »Jag förstår mig på tecknen; det har icke för intet varit lugnt så länge. Det är ej lätt att förstå sig på vindarna; det är som om de hade lif och visste hvad de hade att betyda. Nu ha de hållit sig lugna så länge för att sedan komma rusande öfver oss. De äro ena förargliga ting.»

Sjön syntes hastigt upprörd och de mörka molnen hopade sig i tunga massor. Mot midnatt blef vinden starkare och häftigare, och en dof åska hördes mullra i fjerran.

Då Kristian kom upp från kajutan, fann han besättningen ifrigt sysselsatt

med att befria fartyget från dess tunga last, knotande sinsemellan öfver arbetet.

»Det är tydligt att kapten förlorat förståndet», mumlade en af dem. »Denna lasten är icke på långt när så tung, som den vi förde med oss ut, och likväl går han och kastar den öfverbord.»

»Håll mun!» sade Cairns, »kapten vet hvad han gör. Ni känner ju ej till dessa latituder såsom vi göra; så här blåser det aldrig i Engelska kanalen, skall jag säga eder.»

Vinden hade tilltagit i raseri och de hvita, skummande vågorna, som liknade höga berg, bröto sig åt alla sidor. Luften var uppfyld af ett ogenomträngligt mörker, utom när en klar blixt trängde sig igenom de tunga molnmassorna och för ett ögonblick belyste den vilda naturen.

»Jag har gjort allt hvad jag kan», sade kapten Thorpe. »Besättningen håller på att kasta lasten öfverbord, och allt hvad vi kunna göra nu är att vänta på utgången. Kanske Eglantine kan stå emot.»

Morgonen ingick kall och grå, men ännu rasade stormen lika vildt. Framemot middagen lade vinden sig och Kristian började åter hoppas. Ur dju-

pet af sitt hjerta bad han att dessa menniskors lif måtte blifva räddade. Nere i sin kajuta kämpade han i sin ensamhet hårdt emot en nästan öfverväldigande känsla af tröstlöshet och sjelfförebråelse.

»Det är jag som är orsaken till deras död», suckade han. »O Gud! skall ansvaret hvila på mig?» Men under det han yttrade dessa ord, blefvo de besvarade. Han såg sig sjelf stående inför sin fader och hörde frågan: »är Eglantine sjödugligt?» Och med en pinsam tydlighet hörde han svaret: »*Eglantine är sjödugligt.*» Nej, ansvaret hvilade ej på honom.

Aftonen inbröt och ännu var det lugnt, men klockan tio bröt stormen lös, anföll fartyget från ett annat håll, slet fockseglet i stycken och bortförde det. Vinden och vågorna rasade med fördubblad häftighet. Hvarje ögonblick spolade de jättestora vågorna öfver däcket och förde med sig allt.

»Akta er, akta er!» ropade kaptenen, »ert lif är i fara!»

Kristian vände sig och fick se ett högt vattenberg höja sig, snart slog det med ett väldigt brakande ned öf-

ver dem, och han förlorade medvetandet.

När han kom till sans, höll en stark arm honom hårdt om lifvet. »Det kunde ha varit slut med er, herr Kristian», sade Cairns välkända röst. »Det var bra att jag stod tätt bakom er, annars hade ni kanske aldrig fått återse gamla England igen. En af båtarna har olyckligtvis gått förlorad.» De hade svängt den ögonblicket förut, men den starka vågen hade fattat tag i den och drifvit den långt bort.

Sedan lade vinden sig och sjön blef något lugnare. Cairns stod ännu nära Kristian.

»Vi hafva icke sett slutet ännu", sade han. Jag känner oro för er, herr Kristian, emedan det var för min skull ni följde med. Vill ni icke gå ner en stund? Ni är icke van vid dylikt, och kanske ni snart nog behöfver förnyad styrka.»

"Jag önskar tala några ord med er», sade kaptenen, som stod helt nära.

De gingo ned och kaptenen stängde dörren. »Vet ni att vi förlorat en af båtarna?» frågade han. »Den sista vågen spolade bort allt från däcket, så att det var tomt och rensopadt. Jag

har aldrig i hela mitt lif sett något sådant förr. Nu ha vi blott en båt och det är den lilla.»

»Än sen?» sade Kristian.

»Jo, om allt hvad ni säger är sant, så kan fartyget icke länge stå emot och skall sannolikt springa läck. Båtarna hade då varit vår enda räddning och nu är den största borta. Den lilla kan ej bära oss alla.»

Kristian betraktade honom med stum fasa.

»Somliga *måste* stanna qvar», fortsatte kaptenen.

»Huru många?»

Hans röst var så onaturlig, att Thorpe spratt till.

»Jag sjelf och två utom mig» svarade han.

»Ni sjelf! Ämnar ni stanna?»

»Kunde jag begära att någon annan gjorde det i stället? Men jag kan begära att de stanna tillsammans med mig. Herr Kristian, så sant som vi lefva, skall Guds hämd drabba den, som sändt ut Eglantine för att gå sin undergång till mötes?»

»Ja», sade Kristian knappt hörbart. »Gud är rättvis.»

»Jag är ingen god menniska, jag har

aldrig gjort anspråk på att vara from, men jag tror att om jag dör i natt, så skall icke Gud låta den bli ostraffad, som afsigtligt varit orsaken till min död! Om jag och mina stackars kamrater komma till helvetet, så skall det finnas ett ännu värre helvete för honom, som fört oss dit. Det är ett ohyggligt kallblodigt mord.»

»Ja», stönade Kristian. »Må Gud hjelpa oss!»

»Tro icke att jag tadlar eder. Ni har handlat som en ärlig man och jag högaktar eder härför. Ganska få skulle ha bekymrat sig om några stackars sjömän som ni har gjort. Jag måste gå upp på däck nu, man vet ej hvad som kan hända och om jag aldrig får återse eder, så farväl.»

Hans röst darrade, då han tryckte Kristians hand och hans blick dröjde qvar på detta mörka ansigte, som han på dessa få veckor lärt att älska mer än allt annat på jorden.

Vinden hade så småningom aftagit och de stora vågorna rullade icke så vildt omkring fartyget, när han kom upp på däcket. »Eglantine kanske kan stå emot», tänkte han med en skymt af hopp, som dock i nästa ögonblick

fullkomligt nedslogs. Ett hastigt skri hördes, hvilket öfverröstade bullret af de upproriska vågorna och uppfylde hvarje hjerta med fruktan:

»*Eglantine har sprungit läck.*»

Ett ögonblick var kapten Thorpe alldeles tillintetgjord, sedan gaf han mekaniskt befallningar om att pumpa.

Kristian, som var nere i hytten, visste ingenting om tillståndet deruppe. Stormens tjut var allt hvad han kunde höra; vindens aftagande hade börjat inge honom hopp, då han i detsamma kände kaptenens hand på sin skuldra, och i hans ansigte läste han den olyckliga sanningen.

»Besättningen arbetar nu med pumparna, men det är till ingen nytta; vattnet stiger och lastrummet är fullt!»

Kristian tycktes knappt förstå hans mening.

»Och pumparna äro vårt enda hopp!» sade han.

»Vårt enda hopp, och detta har slagit fel.»

»Han gick åter upp på däcket och Kristian steg upp för att följa honom, men han förlorade sansen och föll tillbaka på sin plats. Hittills hade han icke fullt uppgifvit hoppet. Nu var

domen uttalad och han visste hvad som skulle komma.

»Förlorade!» mumlade han, »förlorade! Må Gud förlåta *honom!*»

»Huru lång tid som hade förflutit visste han icke, då han hörde sig tilltalas af kaptenen: »Kom nu, båten är i ordning.»

De gingo upp på däcket, der de funno besättningen vänta på sin kapten. Det var tidigt på morgonen och de sågo förskräckta och oroliga ut. De voro visst icke fega, men döden såg dem rakt i ansigtet och de fruktade den.

»Båten kan icke bära alla», sade en, med ifrig, forskande blick. Han var endast en gosse, hans moder, som var enka, längtade efter hans återkomst till den lilla stugan och — lifvet var kärt.

»Jag vet det», var det lugna svaret. »Någon måste stanna qvar. Hvem skall det blifva? Hvem vill stanna med mig?»

»Och med mig?» sade Kristian, närmande sig kaptenen.

»Det uppstod ett mummel bland männen. Det fans icke en ibland dem, som icke älskade och vördade den man,

som frivilligt underkastat sig obehag och svårigheter för deras skull, och de satte sig emot att lemna honom qvar.

»Icke ni, min herre, icke ni!» sade Cairns bönfallande. »Låt mig stanna i stället. Der fins plats för alla utom för två, herr kapten», sade han, vändande sig till Thorpe. »Jackson blef spolad öfverbord af den sista vågen. Herr Kristian kan gå i båten i hans ställe.»

»Kaptenen sträckte ut sin hand. Du är en präktig man att dö tilsammans med, Cairns», sade kaptenen

»Var så god nu, min herr»; det fins ingen tid att förlora.»

»Hvad anser ni mig för?» ropade Kristian och hans blick glödde af harm och förbittring. »Gå på ögonblicket, Cairns!»

»Men», invände han.

»Hör ni hvad jag säger?» var det stränga, bestämda svaret, ty här var ingen tid till vänligt öfvertalande. »Gör som jag befaller eder!»

En stiltje hade efterträdt den häftiga stormen, och Eglantine fyldes hastigt med vatten. Besättningen hade gått ner i båten och väntade på befallning att begifva sig af.

»Gå», upprepade Kristian, »och tag detta med till min fader. Lemna honom det från mig.» Han lade ett bref i hans hand och försökte tvinga honom ner i båten. Ett ögonblick tvekade Cairns, och sedan sträckte han hastigt upp armarna.

»Hvad! skall jag gå och lemna er qvar för att dö, då jag var orsaken till att ni följde med? Tänk ej derpå, min herre! Tro ej att jag skulle vara så oförnuftig! Hunden stannar ju qvar hos sin drunknande herre. Bege er i väg, kamrater, jag stannar. Se här, Ned, tag detta bref till herr Hilliard. Farväl kamrater!»

Med egen hand lösgjorde han tåget, och nästa minut var båten ett stycke från det nästan sjunkande skeppet. Ynglingen hukade sig ned på sin plats och gömde med en rysning sitt ansigte i sina händer. »Jag önskar att jag hade stannat qvar», klagade han. »Jag hade hellre velat dö med dessa goda män.»

»Tala inte om att dö», sade en annan vänligt. »Vi skola snart komma hem.»

Och så lemnade de Eglantine att

söka sin tillflyktsort i den vilda Atlantens omätliga djup.

SJUNDE KAPITLET.

Kontoristerna på herr Hilliards kontor voro fördjupade i ett allvarligt samtal. Allt arbete tycktes ha blifvit glömdt under den rådande oron, under det de med ifriga frågor trängde sig omkring Headson, den förste kontoristen.

»Vill ni icke skicka det till herr Hilliard genast?» sade en. »Huru tror ni att han skall taga denna underrättelse?»

Plötsligt blef det alldeles tyst, då hr Hilliard, just som hans namn nämdes, syntes i dörröppningen.

»God morgon, mina herrar», sade han med sträf ton. »Jag är glad att se det ni använder eder tid så väl! Kanske ni likväl, om ni haft tillräcklig hvila, ville göra mig den tjensten att återvända till edra pulpeter.»

Under fullkomlig tystnad intogo de sina platser, för första gången oberörda af den förhatliga sarkasmen i hans röst; han gick in i sitt enskilda arbetsrum och Headson följde honom. Då han stängde dörren, vände herr Hilliard sig hastigt till honom.

»Hvad vill ni?» frågade han med en lätt anstrykning af retlighet. »När jag önskar eder närvaro, ringer jag.»

»Ett vigtigt telegram har nyss kommit», var det tveksamma svaret. »Jag ansåg det bäst att genast omtala det för er.»

Någonting i hans röst, någonting i hans ansigte tilldrog sig herr Hilliards uppmärksamhet. »Hvad är det?» frågade han.

»Sorgliga nyheter om ett af skeppen. Jag fruktar att det är förloradt», svarade kontoristen, som för ögonblicket önskade sig långt derifrån.

En hemsk aning bemägtigade sig hr Hilliard, och med blekt ansigte stod han och stirrade framför sig. »Är det —?» Han tystnade tvärt, ur stånd att uttala namnet, under det kallsvetten arbetade sig fram på hans panna.

»Är det — Eglantine?» Med fast beslutsamhet tvingade han läpparna att uttala ordet, under det han hårdt höll sig fast i stolen, vid hvilken han stod,

»Ja, skeppet sprang läck och —»

»Äro de räddade?»

Headson spratt till; rösten lät så dof och underlig.

»Några af dem», svarade han ändtligen. »De flesta af dem, men —».

Han *kunde* icke uttala den olycksaliga sanningen, *kunde* icke yttra de ord, som herr Hilliard väntade att få höra.

»Och min son är död?» sade han långsamt och knappt hörbart.

»Ja, jag fruktar det; äfven kaptenen och Cairns hafva omkommit. De öfriga äro räddade.»

»Låt mig se telegrammet!»

Tyst lade han det på bordet och gick ut, lemnande honom ensam i hans förskräckelse och nära nog sanslösa tillstånd.

»*Skeppet hade gått förloradt och hans son var död.*»

* *
*

»Får jag träffa herr Hilliard?»

»Hvad vill ni honom? Han vill icke se er», var det stolta svaret.

»Jo, det vill han om ni säger honom att jag har något att omtala om herr Kristian. Jag tillhörde Eglantine.»

Betjenten drog sig genast tillbaka, förändrande ton och min. »Kom in och sitt ned. Jag skall säga herr Hilliard att ni är här», sade han och förde

honom till hushållerskans rum. Han sitter och dricker sitt vin just nu och tycker icke om att blifva störd.»

Gossen drog sig tillbaka. »Jag kan icke vänta längre. Säg honom blott att det är Ned Wright,, som gick till sjös på samma gång som herr Kristian? Jag har något att lemna honom.»

»Hvad är det?» frågade betjenten med stegrad nyfikenhet. »Låt mig se!»

»Ni kan icke se något annat än ett kuvert, och det är icke nog; ni ville se innehållet, och det är just hvad ni icke får», svarade gossen näsvist.

Herr Hilliard satt ensam i sitt praktfullt möblerade rum, stirrande med uttryckslös blick in i den flammande eldbrasan. Hans vinglas stod orördt bredvid honom och på hela sista timmen hade han icke rört sig. Då dörren öppnades, spratt han till och vände sig om med en rysning.

»Här är en gosse, som var om bord på Eglantine; han har ett bref till er», sade betjenten ursäktande.

»Herr Hilliard såg på honom med en slö blick. »Eglantine — ett bref», upprepade han mekaniskt.

»Från herr Kristian», svarade han ödmjukt. »Får han komma in?»

På ett tecken af sin husbonde gaf han gossen en vink att inträda, gick sedan ut och stängde dörren.

»Ni har ett bref till mig?»

»Ja, min herre», sade gossen, oroligt vridande på sin mössa. »Herr Kristian lemnade det till Cairns och Cairns till mig, och jag ville sjelf öfverlemna det till er.».

Han närmade sig bordet under det han talade, tog brefvet ur fickan och lemnade det. Det var hopskrynkladt och smutsigt och bar tydliga spår af salt vatten.

»Hvarför lemnade ni just *honom* qvar? Fans det icke en enda bland eder, som kunde göra ett försök att rädda *honom?*» sade herr Hilliard, förgäfves sökande att hålla sina darrande händer stadiga.

»Han ville icke komma. Cairns stannade också, fastän det fans plats för en till i båten. De ville icke lemna skeppet.»

»Och fartyget sjönk. Såg ni det?» voro de knapt hörbara ord, som han yttrade.

»Vi sågo icke när det sjönk, men det tog alltjemt in vatten. Vi vågade icke stanna en minut till.»

»Jaså; nu får ni gå.»

Under obeskriflig förvåning gick gossen ut.

»Han gjorde icke en enda fråga om herr Kristian!» utropade han, då han kommit utom dörren, »han såg icke ens på brefvet.»

Med en ångest alltför fruktansvärd för att kunna beskrifvas stod Richard Hilliard framför den tysta budbäraren på bordet. Närma sig och vidröra det, vågade han icke. Hvad kunde det innehålla? Om han öppnade det, på hvilka ord, på hvilken fruktad mening skulle hans blick falla? Hade hans son under de sista timmar han lefde kommit underfund med denna enda hemlighet? Skulle han i detta bref finna förebråelse och bitter vrede? »Öppna det och var beredd på det värsta. Huru kunde han genomskåda den olycksaliga sanningen?» försökte han att intala sig. »Hvad har du att frukta?» Hvad hade han att frukta? Det visste han knapt, och likväl var den fruktan, som han kände, nästan större än han kunde uthärda. Flera gånger närmade han sig bordet och lika många gånger vände han sig derifrån, ty han hade icke mod. Hans önskan att få veta hvilka underrättelser han erhållit från

sonen, som nu låg kall och död på hafsbottnen, plågade honom förfärligt.

Trögt och långsamt förflöt den ena timmen efter den andra, och ännu mätte han rummet med rastlösa steg. Midnattstimmen kom slutligen och klockan slog nu tolf. Han stod och lyssnade tills det sista ljudet hade dött bort, då närmade han sig med förtviflad beslutsamhet ännu en gång bordet och bröt det skrynklade kuvertet. Det hade blifvit så genomdränkt af salt och vatten, att han knapt behöfde vidröra det för att öppna det, och nu höll han brefvet i sin hand. Först var allt ett virrvarr, men snart framstodo raderna med plötslig och förskräckande klarhet.

»*Fader!* Det är troligtvis sista gången jag fattar min penna för att skrifva till dig. När du erhåller detta, så ligger den hand, som skrifvit detta bref, liflös på hafvets botten. En häftig storm rasar omkring oss, och *du vet* hvilken utsigt vi hafva att kunna reda oss. Huru skall jag skrifva till dig? Hvad skall jag säga? Jag känner mig förkrossad af blygsel för den förfärliga tanke, som bemägtigat sig mig. Det gör det samma huru jag vet det, men jag *vet* det och kan nu förstå din vä-

gran att visa mig Grants bref. '*Som kustfarare duger det, men är icke lämpligt för en längre resa. Ingenting kan sätta det i stånd dertill.*' Känner du igen orden? Jag ville hellre att du vore död, än att du hade gjort denna illgerning. Min egen död talar jag ej om, tänker ej derpå; den förefaller mig som den ytterligaste obetydlighet i jemförelse med den vissheten att du, min fader, är orsaken till dessa stackars menniskors undergång, och att du har låtit mig i min okunnighet föra dem till deras död. Detta är en bitter, förkrossande tanke, *de litade på mig* och öfverlemnade sig tryggt åt mig, och jag lät dem uppoffra sina lif. O Gud! det är hårdt att bära, att du, min fader, som jag har älskat och vördat, begått denna handling, du, som jag sett upp till och fullkomligt förlitat mig på, du, som min moder —.»

Här hade bläcket runnit omkring, så att papperet var nedfläckadt och orden oläsliga. Längre ned började de åter blifva tydliga.

»Men jag vill icke förebrå dig; jag har endast tid att säga några få ord, och jag har annat att säga. Vill du låta din sons död vara ditt sista brott?

Vill du lofva mig att aldrig ge anledning till sorg och klagan i enkors och faderlösa barns hem? Jag har denna natt hört ord yttras om dig, hvilka jag icke kan motsäga, men hvilka jag icke kan upprepa. Fader, det är någonting fruktansvärdt att lefva med dessa drunknande menniskors förbannelse öfver ditt hufvud. Det är någonting fruktansvärdt, att dö med minnet af dessa förbannelser i ditt hjerta. Gud hjelpe dig» — åter började orden blifva otydliga — »och för sista gången *farväl.*»

Brefvet föll ur Richard Hilliards hand, han sjönk ned i sin länstol och hufvudet föll ned på bordet. Huru länge han låg i detta sanslösa tillstånd visste han icke, slutligen återkom medvetandet med dess pinsamma minnen. Han tog upp brefvet, vek ihop det, och i det han förskräckt såg sig omkring, öppnade han sin pulpet och lade det i en lönnlåda. Med långsamma och vacklande steg gick han upp för att lägga sig, men icke för att sofva. Vinden tjöt omkring huset och det så häftigt, att fönsterluckorna skakades och trädens nakna grenar slogo emot fönstren. Han låg och lyssnade, tills hans

uppretade fantasi framkallade röster ur detta buller. Han hörde klagoskri från de små barnen, hvilka förgäfves ropade efter fadern, som aldrig mer med ömhet skulle lägga sin grofva hand på deras ljusa lockar. Han hörde barnlösa mödrars snyftningar, förkrossade enkors jemmer. Sedan hörde han huru häftiga förbannelser i vildt raseri uttalades af sjömännen, som med det upprörda hafvet kämpade om lifvet, nedkallande Guds vrede öfver den, som hade beredt deras död. Under allt detta förnam han oupphörligt: »*Det är fruktansvärdt att dö med minnet af dessa förbannelser i ditt hjerta.*»

Förgäfves steg han upp, gick fram och tillbaka på golfvet och försökte tänka på annat; ingenting kunde nedtysta de hemska orden. Slutligen föll han i en orolig, afbruten sömn, under hvilken han plågades af hemska drömmar. Rundt omkring, på alla håll omgafs han af det kalla, mörka vattnet, som fylde hans ögon, mun och öron, dock så att han kunde höra och se. Långt, klibbigt sjögräs snärjde sig omkring hela hans kropp så hårdt, att han nästan höll på att qväfvas, och vid hans fötter lågo liken af döda menni-

skor, kalla och stela och med de glasartade ögonen vidöppna. Han försökte ropa, men rösten qväfdes, han försökte röra sig, men det långa sjögräset höll honom fast. Han var i en förfärlig ångest, under det beröringen med döda händer kom honom att rysa af vedervilja, då han helt plötsligt genom det tysta vattnet hörde en välkänd röst, som sade: *»Det är fruktansvärdt att dö med minnet af dessa förbannelser i ditt hjerta.»* Sedan öppnade sig de bleka läpparna och otaliga röster ropade med vrede och raseri hans namn. De ropade allt högre och sjögräset snärjde sig allt tätare omkring honom, och med ett skri, som genljöd i hela huset, vaknade han.

Badande i svett och darrande i alla leder, låg han och lyssnade till stormen. Som hans lifliga inbillning hade blifvit retad genom drömmen, såg han sin son ligga död bland det spöklika sällskapet af drunknade män. Han såg det sköna, ädla ansigtet med det ljusa håret bortstruket från den solbrända pannan, och sjögräset, som slingrade sig omkring honom. Han tyckte sig till och med se hans ögonhår, som föllo ned öfver den mörka kinden, hans lugnt samman-

knäpta händer, ja hela hans ståtliga gestalt.

»O Gud!» suckade han i sitt hjertas ångest. »Mitt straff är större än jag kan uthärda.»

Natten hade tilländalupit och dagen inbröt. Ännu en gång sökte han skingring i arbetet, men hvart han tog vägen, så förföljdes han oupphörligt af rösten från hafvet: *Det är någonting fruktansvärdt att dö med minnet af dessa förbannelser i ditt hjerta.»*

* * *

Långt borta på det stora hafvet drefs ett skeppsvrak sakta framåt med strömmen. Som det hvarken hade roder eller åror, fördes det hit och dit med vinden och vågorna.

Fyra dygn hade det flutit omkring under storm och lugn, och menniskorna, som befunno sig i detsamma, voro nu nästan alldeles uttröttade. I ena ändan satt Kristian Hilliard med Cairns hufvud på sitt knä, i den andra kapten Thorpe, seende sig omkring under svårmodig tystnad.

»Det är mycket mörkt, herr Kristi-

an», sade Cairns svagt. »Huru mycket tror ni att klockan är?»

»Jag skulle tro att hon vore närmare fyra. Känner ni er litet starkare nu, Cairns?»

»Närmare fyra», upprepade han drömmande utan att gifva akt på frågan.

»Jag undrar hvad min lilla flicka gör nu. Hon tror att jag är död, nej, nej, icke ännu. Ännu har hon icke fått veta det. Stackars lilla flicka, jag undrar hvad hon skall säga.»

»Friskt mod, Cairns», sade Thorpe doft, »ni skall snart få återse barnet, om det är Guds vilja.»

Cairns skakade sakta på hufvudet. »Det är icke hans vilja, kapten. Jag skall aldrig återse gamla England. Min tid är slut.»

De svarade ej, ty de kände att orden voro sanna. Så småningom tilltog mörkret omkring dem och molnen blefvo allt mörkare och tyngre.

»Herr Kristian», sade Cairns hastigt, »hvad menade den lilla flickan med porten?

»Hvilken port?» sade Kristian förvånad.

»Porten i vester; hon sade: 'när solen sjunker ned i vester.' Allt var

guld och rosenfärg, med sina små ljusa moln.»

»Jag vet, hon citerade en sång: 'det gyllene Jerusalem.' Vet ni hvad det betyder, Cairns?»

»Ja, min herre, staden med de gyllene gatorna. Men porten?»

Hans röst nästan svek honom, och Kristian lutade sig ned för att lyssna.

»När solen i vester går ned,
mig tycks jag ser himmelens port;
och finge jag der vara med,
hvad det vore saligt och stort!»

»Hon ville veta om far skulle resa så långt att han fick se porten. Gud välsigne henne! Jag har redan rest så långt, det är nu icke långt qvar, herr Kristian.»

»Går ni igenom porten, Cairns?» frågade Kristian mildt.

»Ja, min herre. *Han låter* mig gå igenom. Han har varit min vän — alla dessa år. Jag har varit svag och ofta — syndig, herr Kristian, men — jag har alltid —»

Hans röst dog bort ty en åskknall hördes och tunga regndroppar började falla. Kristian drog rocken tätare omkring den döende.

»Bry er ej om det, jag känner ingen kyla. Var detta åska?»

»Ja, en storm är i annalkande. Är det något ni ville att jag skulle göra, om —»

»Om ni blir räddad, menar ni. Endast min lilla flicka.»

»Jag skall ta vård om henne hela mitt lif», sade Kristian hastigt. »Hon skall aldrig lida brist.»

Vinden tilltog, och vraket kastades hit och dit. Plötsligt började Cairns tala och Kristian lutade sig ned för att höra, men han talade icke till honom.

»Far går in i det ljusa landet, Nannie, kanske hans lilla flicka snart kommer efter. Gå genom guldet, Nannie, rakt genom porten.»

»Hvad säger han?» frågade Thorpe.

»Tyst, han talar med barnet», sade Kristian med tårar i ögonen.

»Far har alltid älskat sin lilla flicka. Han skall taga hem något vackert från — porten — nej, Quebec, hvilket är det? Hvar är herr Kristian?»

»Jag är här, Cairns.»

»Bekymra er icke om det, min herre. Det är ej ni, som skall göra det. Allt

skall komma rakt i — vester. Hvad var det?»

En hastig blixt, åtföljd af en åskknall, upplyste den mörka scenen.

»Det var ett stycke af guldet, Nannie, det skiner för att lysa mig igenom. Hörde du porten öppnas?»

»Har ni frid, Cairns» frågade Kristian och försökte tala lugnt.

Det är ljust i vester. Klart — och skönt ljus. Jag går hem genom stormen.»

Ännu en blixt och en åskknall, derpå började regnet strömma ned.

»Cairns!» sade Kristian, läggande sin hand på hans kalla panna, »Cairns tala!»

Intet svar, ty anden hade under stormens buller flytt till den gyllene vestern. De lade honom sakta ned, betäckte det lugna, döda ansigtet och inväntade sedan morgonen. Den kom slutligen och Thorpe frågade i låg och ödmjuk ton:

»Herr Kristian, vill ni icke bedja öfver den stackars mannen?»

De knäböjde bredvid den orörliga kroppen och böjde sina hufvuden till bön. Sedan hördes under vågornas buller orden:

»Jag är uppståndelsen och lifvet, så-

ger Herren, hvar och en som tror på mig han skall lefva, om han än död blefve.»

Den döda kroppen sänktes ned i djupet för att der vänta en säker uppståndelse till ett evigt lif.

ÅTTONDE KAPITLET.

»Jaså, gamle Richard Hilliard håller på att dö. Det påstås att han icke kan öfverlefva förlusten af sin son, som omkom med Eglantine. Det var en olycklig händelse.»

Så talade den ifriga hopen och sedan var den saken glömd.

Öfvergifven och ensam fick nu Richard Hilliard skörda frukterna af sitt illa använda lif. Ytterligt ensam — ty han ville icke taga emot besök af någon bekant, och någon vän hade han icke — låg han, som det tycktes, på sin dödsbädd, omhuldad och älskad af ingen. Han sköttes af sina tjenare, men den enda, som med kärlek och ömhet skulle hafva vårdat honom, fans ej mera till. Natt och dag låg den gamle mannen i dvala, alldeles oberörd af allt som tilldrog sig omkring

honom, och hans lifs slut nalkades. Doktorn skakade på hufvudet, då han kände på den svaga pulsen och försökte förgäfves att väcka honom till lif.

»Har han ingen slägting, ingen vän, som kan taga vård om honom?» frågade han.

Men de sågo tviflande på hvarandra och sade att de aldrig hört honom nämna någon. Herr Kristian var den ende.

I sin ensamhet förföljdes han både vakande och sofvande af underliga tankar; på det förflutna, som uppfylde honom med samvetsqval; på det närvarande, som fylde hans hjerta med ångest, samt på *hvad som kunde hafva varit,* hvarigenom framstäldes för honom den bittra sanningen af ett förspildt lif. Lifligt erinrades han om tvetydiga handlingar, om sådant som han underlåtit att göra samt om yttranden, hvilka han gerna velat återkalla. Men det var för sent: det förflutna låg oåterkalleligt långt bakom honom, han kunde blott blicka tillbaka derpå med ett bedröfvadt hjertas fruktlösa ånger.

* *
*

Aftonen hade redan inbrutit, då tvenne män i grofva, förstörda kläder kommo i land med en amerikansk brigg. Ingen gaf akt på dem, då de hastigt gingo öfver den lifliga hamnen, och de sjelfva undveko att blifva bemärkta. Då de kommo in på en stilla bakgata, stannade de, och kapten Thorpe — ty det var han — pekade på ett hus, beläget några alnar längre bort.

»Det var der *han* bodde, herr Kristian, sade han med låg och dämpad ton, såsom man alltid gör, då man talar om någon, som gått bort.

»Jag förmodar att barnet ännu fins der?»

Ett ögonblick tvekade Kristian Hilliard, sedan sprang han upp för trappan och knackade på dörren. En snygg qvinna, klädd i mössa, öppnade och betraktade honom med förvåning, ty det var icke ofta hon fick ett sådant besök.

»Är det här Edvard Cairns bodde?»

»Ja, min herre.»

»Är hans lilla flicka qvar här?»

»Lilla Nannie! Ack min herre, hon dog för sex veckor sedan.»

»Är hon död!» utropade Kristian hastigt, »hvaraf dog hon?»

»Hon hade länge varit klen», svarade qvinnan, undrande hvarför han intresserade sig för barnet. »Doktorn sade att hon tvinade bort.»

»Hade hon allt hvad hon behöfde? Led hon aldrig brist?»

Hon skakade på hufvudet.

»Nej, hon led aldrig brist. Cairns var en god fader och lemnade mig tillräckligt pengar för att köpa hvad hon behöfde. Hon hade vin och drufvor, men hon åt alltid så litet.»

»När dog hon?»

»Låt mig se, om fredag är det sex, nej sju veckor sedan.»

»Nästa fredag!» utropade Thorpe plötsligt. »Det var just samma natt som *han* dog, herr Kristian.»

»Samma natt», upprepade Kristian sakta, »kanske han visste det.»

De gingo vidare, och vid tvärgatan skildes de åt, Thorpe gick till sitt eget hem, Kristian till herr Ingleton. Det lilla hvardagsrummet var upplyst och han stannade och såg in genom jalusierna. Framför brasan satt Maud med händerna sammanknäppta i knäet. Hon var djupt sorgklädd och det ljufva ansigtet var skönare än någonsin i dess stilla sorg.

Några minuter stod han och betraktade henne, öfverläggande med sig sjelf, om han genast skulle gå in eller om han först på annat sätt skulle meddela nyheten, men hans längtan att sjelf få se denna sorgsna blick klarna var för stark, och han gick in. Han kände till alla vägarne i huset och visste hvar alla skulle befinna sig just nu. Dörren till rummet var ej låst och han öppnade den sakta och utan buller. Då han gick tvärs öfver golfvet, såg hon hastigt upp, förvånad öfver de tunga stegen. Först erfor hon en känsla af smärtsamt tvifvel, sedan en glädje, som ej med ord kan beskrifvas. Ända till detta ögonblick hade Kristian icke vetat och erfarit huru kär hon verkligen var honom.

Den förvånade familjen samlade sig snart omkring honom och kunde knapt tro att det var Kristian, som de sågo lefvande framför sig.

»Men jag förstår icke», sade herr Ingleton i sin förvirring. »Har icke Eglantine sprungit läck och sedan sjunkit? Så ha de berättat för oss.»

»Pappa, förstår du icke?» sade Maud med ett af stolthet och lycka glödande

ansigte. »Berätta allt för honom Kristian!»

»Jo, fartyget sprang läck, och vi läto besättningen gå i räddningsbåten, men på något oförklarligt sätt upphörde vattnet att intränga. Vi tänkte att hvarje minut skulle vara den sista, och vi skulle i sanning icke haft någon utsigt till räddning om stormen hade fortfarit. Den upphörde helt plötsligt och vattnet blef lugnare. Cairns kom och omtalade att vattnet icke mer inträngde i lastrummet, men vi vågade icke tro det, det kunde knapt vara sant, men det var likväl sant, huru det tillgått visste vi ej. Förmodligen hade någonting fastnat i hålet och hindrat vattnet, sådant har inträffat förr. Vi togo sedan vår tillflykt till ett stycke af skeppet, ty vi vågade ej stanna qvar på Eglantine, vi voro icke i säkerhet på skeppet, så illa medfaret som det var. Det skulle icke kunna tåla mycket, derför lemnade vi det åt dess öde.

»Tror ni att det sjönk?» frågade en yngre syster med spändt intresse.

»Ja, jag fruktar det; der fans ingen annan utsigt.»

»Och ni flöt omkring på skeppsvraket fem dagar?»

»Fem långa, tröttsamma dagar.»

»Kristian», hviskade Maud, då hon sedan sade god natt till honom, »kanske han verkligen talade med sin lilla flicka.»

»Kanske, älskling, vi kunna ej veta.» Han hade omtalat för henne Cairns död på det stormiga hafvet, och heta tårar föllo utför hennes kinder, då hon lyssnade dertill. »Vi kunna ej veta hvilket ögonblick slöjan lyftades.»

Han lemnade det ljusa, vänliga hemmet och gick ut i den mörka, kalla natten. Han hade fått höra tals om sin faders sjukdom och han måste skynda till honom. *Herr Ingleton* upphann honom vid porten.

»Jag vill följa med eder, Kristian», sade han, »det blir dystert att gå ensam.» Samtalande om Eglantines öde, gingo de framåt, tills de uppnådde Kristians hem.

»Miles tror att det är er vålnad, han får slag», sade herr Ingleton, då den gamle portvaktaren syntes med sin lampa.

»Är det doktorn?» sade han och tittade ut. »Är min husbonde sämre?»

»Känner ni icke igen mig, Miles?»

Vid ljudet af den välbekanta rösten spratt den gamle mannen till.

»Hvem är ni?» frågade han förskräckt. »Ni är väl icke herr Kristian?»

»Är ni säker på att det icke är hans vålnad?» frågade herr Ingleton skämtande.

»Hans vålnad, nej, min herre. Jag känner honom allt för väl. Jag tror att portarna ej vilja gå upp. Kom in, herr Kristian, Gud välsigne er. Hvilken afton!»

I sin förtjusning fattade han tag i Kristians arm och höll honom fast.

»Så har ni verkligen icke drunknat? Jag kan knapt tro mina gamla ögon. Hvad min husbonde skall bli glad!»

»Hur mår han, Miles?»

»Han var mycket sjuk, då jag sist hörde talas om honom. Vill ni icke gå in och låta min hustru se eder? Det skall göra henne så glad.»

»Jag skall komma till henne i morgon», svarade Kristian vänligt. »Jag skall ta med mig någonting som skall glädja henne. Gå och lägg er, Miles, ni ökar er reumatism i denna kyla.»

Önskande herr Ingleton godnatt, gick han upp i huset. Mannen, som öpp-

nade dörren, gaf till ett skri af fasa. Liksom många af hans stånd, var han vidskeplig och trodde att det var ett spöke. De andra tjenarne samlade sig omkring honom, öfverhopande honom med bevis på sin uppriktiga glädje. Det fans ingen, som icke älskade herr Kristian, och de kunde knapt fatta att han åter vid full helsa och styrka var ibland dem.

Han tilltalade hvar och en af dem och gick sedan uppför den breda trappan. Vid sin faders dörr stannade han. »Gå in», sade han till hushållerskan, som hade följt honom. »Gå in och se efter om han är vaken.»

Hon gick in och återkom efter en minut. »Skall jag säga honom att ni är här?» hviskade hon.

»Ja, men gör det försigtigt!»

Hon gick tillbaka, och han hörde hennes låga hviskningar derinne, men han kunde ej höra sin faders röst, huru uppmärksamt han än lyssnade. Efter en stund, som föreföll honom oändligt lång, återkom hon.

»Han tyckes icke förstå något, herr Kristian. Jag har sagt honom det flera gånger, men han endast ser på

mig, som om han icke hörde. Vill ni sjelf komma och tala med honom!»

Med en underlig känsla, som om han drömde och snart skulle vakna upp till verkligheten, gick han in i det tysta, mörka rummet. Huru skulle hans fader möta honom? Han påminde sig hastigt deras sista möte, då han helt kort hade nekat att återse honom. Skulle han bemöta honom på samma sätt nu? Han närmade sig sängen och betraktade det utmärglade ansigtet på kudden. Det var så förändradt, att han nästan icke kände igen det.

Med de insjunkna ögonen stirrade han frågande omkring sig, men läpparne rörde sig ej.

»Fader», sade han sakta, i det han lutade sig ned. »Jag har kommit oskadad tillbaka.» Som han icke visste hvad han skulle säga, uttalade han först dessa obehöfliga ord. Herr Hilliard svarade ej.

»Briggen Kolumbus tog upp oss —»

»Hvilka?» afbröt hans fader med låg röst.

»Thorpe och mig», svarade Kristian, sorgset dröjande.

En häftig ångest afmålade sig i faderns ansigte.

»Hvar är *han* — Cairns?»

»Han dog på sjön.»

»Förbannade han mig först?»

»Fader!» utropade Kristian högeligen förskräckt, mera öfver tonen än öfver orden. »Han dog i frid med alla, både med Gud och menniskor.»

»Visste han icke?»

»Du kände icke Cairns, fader; han var så sann, god och ädel. Om han hade vetat allt, skulle han hafva förlåtit dig.»

»Hvarför?»

»Emedan han sjelf hade fått mycket förlåtet.»

Med en otålig åtbörd tillslöt her Hilliard ögonen.

Bekymrad och nedslagen satt Kristian qvar i det ödsliga rummet. Glad att finna anledning att gå ned till de andra tjenarna, hade sköterskan gått ut, då han kom in, och han var ensam med den döende mannen. Att han var döende, derpå kunde han ej tvifla; döden hade redan tryckt sitt insegel på den insjunkna munnen och de matta ögonen. Han talade till honom utan att erhålla något svar och till slut försjönk han i djupa tankar. Han tänkte på den slående, smärtsamma kontrasten

mellan Cairns' och hans faders sista stunder, huru förnöjd Cairns gått döden till mötes, under det hans fader hopplöst afvaktade dödsbudet. Han var djupt bedröfvad, då han tänkte på de tröstande orden: *Allt är ljust och skönt i vester* och öppnandet af »*Härlighetens portar.*» Med gladt hjerta skulle han hafva uppoffrat alla sin faders rikedomar för att försäkra honom om ett lyckligt inträde i en annan verld.

Natten var tilländalupen och dagen hade inbrutit, medförande lyckönskningar från vänner och bekanta. Man skockades omkring honom och skakade hjertligt hans hand, då han på Lucrea red in till staden, och personer, som han förut aldrig talat till, kommo till honom och välkomnade honom.

»Det lönar verkligen mödan att vara i fara att drunkna, för att få komma tillbaka och finna sig så väl mottagen af sina grannar», sade han.

»Ja, *om* vi blott kunde komma till lif igen», sade en man, som stod helt nära.

»Hvad, är det ni, Lukas?» utropade Kristian. »När kom ni hit?»

»Vi blefvo upptagna och förda di-

rekt hem. »Är det sant, att Cairns är död!» tillade han tvekande.

»Ja, alltför sant, Lukas, han dog en fridfull död.»

»Vill ni någon gång tala om för oss något härom? Jag och mina kamrater vilja resa en sten till hans minne, och kanske ni vill hjelpa oss med en inskrift på densamma?»

»Det vill jag gerna», sade Kristian sorgset

»Huru mår er far? Han kan väl aldrig blifva frisk mer?»

»Jag fruktar det, Lukas.»

Nyheten om Kristians räddning spred sig som en löpeld öfver hela staden, och menniskorna rusade ut för att få se honom, då han red förbi. Det var angenämt för honom att höra de många hjertliga lyckönskningarna till hans räddning från en graf i oceanen och att se med hvilken vänlighet man helsade honom välkommen till hem och vänner. Hittills hade han icke vetat huru känd och älskad han var. På hemvägen mötte han sin faders läkare och stannade för att tala med honom.

»Hvilka goda nyheter jag hör; man talar blott om eder», sade den gamle mannen hjertligt. »Jag är endast be-

kymrad att finna eder fader så sjuk; hans svaga natur kunde icke tåla en så allvarsam stöt.»

»Sköterskan säger att ni icke gifver något hopp?» frågade Kristian oroligt. »Jag har varit hemma hos eder, men fann eder naturligtvis icke hemma. Jag har ej kunnat komma tillbaka förr, ty jag har blifvit hindrad af så många. Har ni besökt min fader?»

»Jag kommer just nu från honom. Nej, herr Kristian, jag fruktar att jag ej kan gifva eder något hopp; hans krafter aftaga mer och mer», svarade läkaren allvarligt och med märkbart deltagande. »Om ni kommit tillbaka förr, så kanske — men jag vet ej; han har, som ni vet, aldrig varit stark. Jag skall komma tillbaka i afton.»

Kristian fann sin fader ännu till hälften medvetslös. Till och med under denna korta stund hade en förändring försiggått i det bleka ansigtet, ögonen och munnen voro djupare insjunkna.

»Slutet kan ej vara långt borta», tänkte han, då han bedröfvad till mods betraktade sin fader. »Om han blott ville tala, om han blott ville visa något tecken till ånger öfver det förflutna!»

Men timmarne skredo långsamt fram, och ännu låg han tyst. Då och då trodde Kristian, att han ämnade tala och lutade sig ned för att uppmärksamt lyssna, men hvarje gång blef han bedragen och återvände med sviken förhoppning till sin plats. Slutligen kom natten med sitt mörker, och man hörde vindens klagande ljud. Inne i sjukrummet var allt sorgligt och ödsligt, derutanför rådde dysterhet och mörker. Derinne uppystes den döendes ansigte ej af någon ljusstråle från den gyllne porten, derute lyste ingen stjerna på den molnbetäckta himlen.

»Fader», sade Kristan, vidrörande den kalla handen på täcket, »fader, kan du höra mig? Kan du säga ett ord?»

Den gamle mannen öppnade långsamt sina ögon och med en slö, uttryckslös blick betraktade han Kristians ansigte.

»Fader, säg mig en sak; du skickade väl icke afsigtligt ut Eglantine.»

Han stannade plötsligt, förskräckt öfver det uttryck af lif, som på en gång visade sig i det utmagrade ansigtet.

»Det — det —» flämtande framstötte han det ofta upprepade ordet.

»Hvad?» frågade Kristian mildt. »Hvad menar du, fader?»

Stumt bönfallande och med ett uttryck af smärta i de insjunkna ögonen såg han upp på Kristian.

"*Det är — någonting fruktansvärdt — att dö.*"

Återigen ett djupt andetag för att kunna tala.

»*Med minnet af dessa förbannelser.*»

Hastigt inträdde en djup tystnad, intet ljud från vinden och hafvet, intet ljud från de kalla, döda läpparna.

»Fader», hastigt ihågkommande hvar och när han skrifvit dessa ord. »Det kom ingen förbannelse från Eglantine.»

För sent! Tyst och orörlig, i dödens lugna sömn låg Richard Hilliard, som nu inträdt i ett annat lif.

Slut.

Stockholm, Nya Tryckeri-Aktiebolaget, 1882.